cu fontă, care, sub greutatea unui om bascula deasupra unei curţi pavată cu ciment.
Am coborît pe acelaşi drum cu Babe, m-am legănat pe ultima treaptă pînă am reuşit să sar. O singură străduţă dădea în curte. Am luat-o pe acolo.
Un omuleţ speriat, oprit în mijlocul drumului, în apropierea curţii, m-a privit cu ochii holbaţi.
L-am prins de braţ şi l-am scuturat.
— Un tip solid care alerga (probabil urlam) în ce parte a luat-o ?
Încercă să vorbească, nu reuşi, dar mişcă braţul în direcţia unui panou de afişaj care mărginea un maidan de cealaltă parte a străzii. În graba mea am uitat să-i mulţumesc.
M-am strecurat pe sub panou în loc să-l ocolesc pe dreapta ori pe stînga, pe unde se găseau deschizături. Terenul era destul de mare şi năpădit de buruieni destul de înalte ca să poată ascunde un om aşezat pe burtă, decis să-şi atace urmăritorul. Îl puteau ascunde chiar pe Babe McCloor.
În timp ce urmăream această eventualitate, am auzit un cîine lătrînd într-o margine a maidanului. Poate lătra la un om care trecuse în fugă. M-am aruncat într-acolo. Cîinele se afla într-o curte înconjurată de gard, în unghiul unei ulicioare strîmte care, pornind din maidan, dădea într-o altă stradă.
Înălţîndu-mă pe vîrful picioarelor, am zărit peste gard un fox-terrier slab singur în curte şi am început să alerg de-a lungul ulicioarei, în timp ce cîinele se repezi către locul unde mă arătasem.
Mi-am pus pistolul în buzunar înainte de a ajunge în stradă.
O maşină mică era garată lîngă trotuar în faţa unui debit la patru-cinci metri de ulicioară. În pragul debitului, un poliţist discuta cu un bărbat slab cu faţa bronzată.
— Tipul înalt care a ieşit din ulicioară adineauri... am spus. În ce parte a fugit ?
Poliţistul părea complet imbecil. Individul slab mi-a arătat spre stradă cu capul, zicînd „pe acolo" şi reluîndu-şi conversaţia.
— Mulţumesc, am spus, şi am înaintat pînă la colţ. Acolo era un telefon şi două taxiuri care aşteptau. La distanţă de un bloc se îndepărta un tramvai.
— Tipul înalt care a trecut acum un minut a luat un taxi sau tramvaiul ? i-am întrebat pe cei doi şoferi care stăteau rezemaţi de una din maşini.
— A luat un taxi.
— Am să iau şi eu unul. Prinde din urmă tramvaiul.
Tramvaiul era deja la o distanţă de trei blocuri cînd am demarat. Strada nu era destul de degajată ca să văd cine vine, cine urcă şi cine coboară din el. L-am ajuns la staţia Market Street.
— Urmează-mă, i-am spus şoferului, coborînd dintr-un salt. Am privit prin geam pe platforma din spate. Nu erau decît opt, zece persoane.
— S-a urcat un tip solid la Hyde Street, am spus controlorului. Unde a coborît ?
Controlorul privi dolarul de argint pe care îl răsuceam între degete şi-şi aminti că tipul a coborît la Taylor Street. Asta îi aduse un dolar.
Am sărit din tramvai în momentul în care cotea în Marcket Street. Taxiul care mergea chiar în spate a încetinit şi şi-a deschis portiera.
— La colţul între strada a Şasea şi Mission Street, zisei urcînd.
Plecînd din Taylor Seet, McCloor putea să se topească în oricare dire.ţie. Trebuia să mă lansez în presupuneri. După cea mai logică ar fi trebuit să se care spre capătul lui Marcket Street.
Se făcuse noapte. Eram obligaţi să coborîm pînă în strada a Cincea pentru a părăsi Marcket Street, s-o luăm apoi pe Mission Street şi să urcăm spre a Şasea. Sosirăm pe strada a Şasea fără să-l fi zărit pe McCloor. Nu era nici urmă de el nici pe strada a Şasea, nici la un capăt, nici la altul.
— Urcă spre a Noua, am spus şoferului şi în timp ce rulam i-am explicat ce tip de om căutam.

Am ajuns pe a Noua. McCloor nu era. Am scos o înjurătură şi am pus la lucru celulele cenuşii.
Colosul era un spărgător de case de bani nomad. Începea să fie un pic prea cald pentru el la San Francisco. Instinctul îl împingea să folosească calea dură ca să scape de necazuri. Depoul de trenuri de marfă se găsea în acest cartier. Poate că era destul de isteţ să facă pe mortu' în loc să încerce să fugă. În acest caz, fără îndoială că nu traversase Marcket Street. Dacă se ascundea, mai era o şansă să-l înhăţăm a doua zi. Dacă avea de gînd s-o întindă trebuia prins acum ori niciodată.
— Spre Harisson am spus şoferului.
Am ajuns la Harisson Street, apoi am coborît pînă în strada a Treia, am urcat pe Bryant pînă într-a Opta, am coborît pe Brannan pentru a ajunge din nou la a Treia, am traversat pînă la Towsend, fără să-l vedem deloc pe McCloor.
— Totuşi e cam nasol, mă compătimi şoferul, în timp ce opream în faţa gării de plecare a Southern Pacificului.
— Mă duc să mă uit prin gară, am spus. Între timp, deschide ochii.
Cînd, în gară, am expus problema unui poliţist m-a prezentat imediat la doi sticleţi în civil care fuseseră puşi acolo să pîndească o eventuală apariţie a lui McCloor. Această măsură fusese luată după descoperirea cadavrului lui Sue. Ei nu ştiau pînă atunci că Holy Joe Wales fusese lichidat.
Am ieşit din gară şi am găsit taxiul chiar în faţa intrării. Claxonul era în plină funcţiune, dar era prea astmatic ca să fie auzit şi în interior. Şoferul cu faţă de şoarece era în culmea excitării.
— Un tip cum spuneaţi tocmai a apărut pe strada a Treia şi a sărit în 16 în momentul în care demara spuse.
— În ce direcţie ?
— Pe aici şi arătă spre sud-est.
— Prinde-l, făcui urcîndu-mă.
Tramvaiul dispăruse la o curbă pe strada a Treia, două blocuri mai departe. Cînd am luat virajul, tramvaiul tocmai încetinea. Abia începu să frineze cînd un om s-a aplecat în afară şi a sărit din mers. Era înalt, dar nu părea din cauza lăţimii excepţionale a umerilor. În loc să-şi oprească elanul, îl amplifică pentru a traversa trotuarul şi a dispărut. Oprirăm în locul unde omul sărise din tramvai.
I-am dat nişte bani în plus şoferului şi i-am spus :
— Întoarce-te în Towsend Street şi explică poliţistului din gară că îl urmăresc pe Babe McCloor în depozitele South Pacificului.
Credeam că înaintez fără zgomot printre cele două rînduri de vagoane, dar n-am făcut nici şase metri cînd un fascicol luminos a fost îndreptat spre mine şi o voce tăioasă mi-a poruncit.
— Stai !
M-am oprit. Cîţiva oameni au ţîşnit de sub vagoane. Unul mi-a pronunţat numele şi a exclamat :
— Ce dracu cauţi aici ? Te-ai rătăcit.
Era Hary Pebble, un inspector de poliţie.
Am răsuflat cu încetinitorul şi i-am zis :
— Salut, Harry. Îl cauţi pe Babe ?
— Da. Percheziţionăm toate garniturile.
— E acolo. Eram pe urmele lui în stradă acum două minute.
Pebbe scoase o înjurătură şi stinse lanterna.
— Fii atent, Harry, l-am sfătuit, nu te juca cu el. Are toată artileria cu el şi a mai lichidat un tip astă seară.
— O să vezi cum o să mă distrez, promise Pebble, şi ceru unuia din oamenii care îl însoţeau să-i anunţe pe cei care se găseau în cealaltă parte a depoului şi să ceară întăriri prin telefon.
— O să rămînem la margini şi îl vom prinde aici.
Metoda părea cea mai bună. Ne-am împrăştiat şi am aşteptat. La un moment dat, Pebbe şi cu mine l-am întors pe un vagabond slăbănog care încerca să se fofileze în depou printre noi doi, şi un pic mai departe unul din oamenii noştri a adunat un copilandru îngrozit care încerca şi el să iasă. Alt-

fel nimic altceva nu s-a petrecut pînă la sosirea locotenentului Duff care aduse două maşini pline cu poliţişti.

Grosul trupei noastre formă un cordon în jurul depoului. Restul, împărţit în grupe mici, începu să cerceteze depoul controlînd fiecare vagon, rînd pe rînd.

Am adunat cîţiva vagabonzi pe care Pebbe şi oamenii lui îi scăpaseră mai înainte, dar nu l-am găsit pe McCloor.

N-am găsit nici urmă de el pînă cînd unul s-a împiedicat de un vagabond încovrigat în umbra unei platforme. Ne-a trebuit mai mult de două minute ca să-l readucem în simţire ; din nefericire nu putea vorbi. Avea falca fracturată. Cînd l-am întrebat dacă McCloor l-a lovit, a dat din cap, iar cînd l-am întrebat încotro a luat-o, a întins cu greutate mîna în direcţia est. Am trecut să cercetăm depoul Santa Fé.

Nu l-am găsit pe McCloor.

Duff m-a adus la Palatul de Justiţie, McMan se afla în biroul căpitanului cu trei sau patru poliţişti.

— Wales e mort ? am întrebat.

— Da.

— A spus ceva înainte de a muri ?

— A crăpat înainte să sări pe fereastră.

— Iai dat drumul fetei ?

— E aici.

— A spus ceva ?

— Te aşteptam să începem s-o prelucrăm, interveni sergentul detectiv O'Gar, pentru că nu ştiu nimic despre ea.

— Aduceţi-o. N-am mîncat încă. Ce rezultat a dat autopsia lui Hambleton ?

— Otrăvire cronică cu arsenic.

— Cronică ? Asta înseamnă că i s-a dat în doze mici, nu deodată ?

— După urmele găsite în rinichi, intestine, ficat, stomac şi sînge, Jordan consideră că avea în corp nu mai puţin de şase miligrame. Era suficient s-o lichideze. Dar spune că a găsit arsenic şi-n firele de păr, la vîrf, şi trebuie să i se fi dat de cel puţin o lună ca să-i ajungă acolo.

— E vreo posibilitate să nu fi murit din cauza arsenicului ?

— Nu, doar dacă Jordan e un şarlatan.

O matroană de la poliţie intră în compania lui Peggy Carrol. Fata blondă era obosită. Pleoapele, colţurile buzelor tot corpul îi trăda un fel de prăbuşire generală. Abia i-am împins un scaun că s-a şi lăsat să cadă pe el.

O'Gar mi-a făcut un semn cu capul lui cărunt în formă de ou.

— Acum, Peggy, începui eu, spune-ne ce rol ai jucat în tot haloimăsul ăsta.

— Nici un rol. (Nici nu ridică capul. Vocea îi era obosită.) Joe m-a vîrît. V-a spus.

— Eşti concubina lui ?

— Dacă vreţi, admise ea.

— Eşti geloasă ?

Deconcertată ridică ochii spre mine.

— Ce legătură are ? întrebă ea.

— Sue Hambleton se pregătea s-o şteargă cu el cînd a fost asasinată.

Fata se îndreptă în scaun şi declară pe un ton hotărît :

— Jur în faţa lui Dumnezeu că nu ştiam că a fost asasinată !

— Dar ştiai că e moartă, am insistat categoric.

— Nu, replică, la fel de categoric.

I-am dat un cot lui O'Gar. Se aplecă asupra ei cu falca scoasă înainte şi lătră :

— Pe cine vrei să duci cu preşu ? Ştiai că e moartă. Cum puteai s-o omori fără s-o ştii ?

În timp ce ea îl privea, i-am chemat cu un gest pe ceilalţi. Se îngrămădiră în jurul ei şi reluară referenul lansat de sergent. În minutele următoare, fu copleşită de lătrături, mugete, mîrîituri.

În momentul în care renunţase să se mai apere am intervenit.

— Aşteptaţi, am zis foarte convins. Poate că n-a omorît-o ea !

— Nu mai spune ! se încăpăţînă O'Gar, păstrînd rolul principal pentru ca ceilalţi să se poată depărta fără ca retragerea lor să pară prea artificială.

— Nu ţi-am spus că n-a făcut-o, am subliniat eu. Am spus că poate nu e ea.

— Atunci, cine ?

Am pasat întrebarea fetei.

— Cine ?

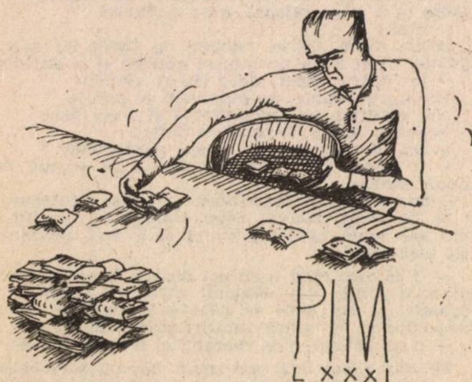
— Babe ! răspunse imediat.

O'Gar rîcană plin de scepticism.

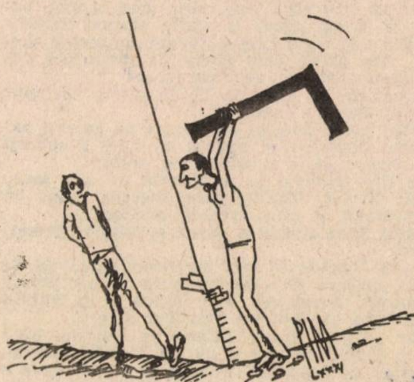
O întrebai, ca şi cum într-adevăr aş fi fost nedumerit.

— Cum ştii asta dacă nu ştiai că e moartă ?

— Sare-n ochi că e el, spuse fata. Oricine îşi dă seama. A descoperit că voia să fugă cu Joe, atunci

Opere alese

«Articulare...»

MIHAI PANZARU-PIM

a omorît-o şi pe urmă a venit la Joe şi l-a omorît şi pe el. E tocmai reacţia pe care trebuie s-o fi avut avut Babe cînd a aflat totul.

— A, da ? Şi tu atunci de cînd ştiai c-or să fugă împreună ?

— De cînd s-a hotărît. Joe mi-a spus acum o lună sau două.

— Şi-ţi era egal ?

— N-aţi înţeles nimic, răspunse ea. Bineînţeles că-mi era egal. Trebuia să-mi pice şi mie ceva. Ştiţi că taică-su era plin de parale. Asta îl interesa pe Joe. Ea nu era pentru el decît un mijloc să-şi strecoare mîna în buzunarul bătrînului. Iar eu aveam partea mea. Doar n-o să credeţi că eram aşa de înnebunită de Joe să fac o tîmpenie ca asta. L-au scos din minţi pe Babe şi i-a lichidat pe amîndoi. Asta e...

— Zău ? Şi după părerea ta cum i-a lichidat Babe ?

— Tipul ? Doar n-o să credeţi că...

— Vreau să zic : cum a omorît-o ?

— O, (înălţă din umeri !). Cu mîinile probabil.

— Odată luată hotărîrea a folosit o metodă rapidă şi brutală ? i-am sugerat.

— E genul lui Babe.

— Dar nu ţi-l închipui otrăvind-o pe-ndelete, timp de-o lună ?

O sclipire de nelinişte îi trecu prin ochii albaştri. Îşi muşcă buza, apoi răspunse cu pauze :

— Nu. Nu-l văd făcînd asta. Nu Babe.

— Şi pe cine vezi făcînd aşa ceva ?

Ea deschise ochii mari şi întrebă :

— Vreţi să spuneţi că Joe ?...

Nu i-am răspuns.

— Joe ar fi fost în stare, spuse pe un ton viclean. Dumnezeu ştie pentru ce ar fi făcut asta, pentru ce ar fi vrut să scape de o vacă aşa bună de muls. Da, uneori îţi venea greu să înţelegi ce vrea. Făcea tot felul de porcării. Era prea şmecher fără să fie de-a adevăratelea inteligent. Dar dacă ar fi trebuit s-o omoare, în orice caz, cam aşa ar fi făcut-o.

— El cu Babe erau prieteni ?

— Nu.

— Se ducea des la Babe ?

— Niciodată, cît ştiu eu. Îi era prea frică de Bebe ca să rişte să-l prindă acolo. De asta ne-am mutat sus, ca să poată să se vadă la noi cu Sue.

— Atunci cum a putut Joe să ascundă la ea hîrtia de muşte cu care a omorît-o ?

— Ce hîrtie de muşte ?...

Stupoarea ei părea relativ sinceră.

— Arată-i, i-am spus lui O'Gar.

Dintr-un sertar al biroului, el scoase o foaie şi-o băgă sub nasul fetei. Ea privi fix un moment apoi sări de pe scaun şi se agăţă cu amîndouă mîinile de braţul meu.

— Nu ştiam ce e, spuse pe un ton surescitat. Joe o avea de aproape două luni. Odată cînd am intrat tocmai se uita la ea. L-am întrebat la ce-i trebuie, a surîs superior şi mi-a spus : „Ca să faci îngeraşi", a împachetat-o şi a pus-o în buzunar. Nu prea i-am dat atenţie. Tot timpul punea la cale vreo afacere care ar fi trebuit să-i umple buzunarele, da' mereu s-alegea praful.

— Ai revăzut hîrtia asta ?

— Nu.

— O cunoşteai bine pe Sue ?

— N-o cunoaştem deloc. Ba chiar n-am văzut-o niciodată. Stăteam pe tuşă ca să nu stric jocul lui Joe.

— Dar îl cunoşti pe Babe.

— Da, am fost la două petreceri la care era şi el. Dar nu-l cunoşteam de-aproape.

— Cine a omorît-o pe Sue ?

— Joe, spuse. Nu el avea hîrtia asta cu care ziceţi că a fost omorîtă ?

— Şi pentru ce a ucis-o ?

— Nu ştiu. I se-ntîmpla să facă tîmpenii.

— N-ai omorît-o tu ?

— Nu, nu, nu !

I-am făcut lui O'Gar un semn din colţul gurii.

— Minţi, ameninţă el, fluturînd hîrtia pe sub nasul fetei. Tu ai omorît-o.

Restul echipei o luă din nou în antrepriză bombardînd-o cu întrebări. Continuarăm circul pînă cînd fu desul de groggy ca matroana de la poliţie să se neliniştească.

Am intervenit cu voce iritată.

— Foarte bine, aruncaţi-o în celulă şi lăsaţi-o să reflecteze. (M-am întors spre ea.) Îţi aminteşti ce ţi-a spus Joe azi după amiază. Nu-i momentul să-ţi ţii gura. Încearcă noaptea asta să-ţi pui la lucru meningele.

— Vă jur că n-am ucis-o, spuse fata.

I-am întors spatele. Matroana a scos-o.

— Aaah ! căscă O'Gar. A fost bine, chiar dacă a fost scurt.

— Nu prea rău, am aprobat. Dacă ar fi fost oricare alt suspect aş fi zis că n-a ucis-o pe Sue. Dar dacă spune adevărul, atunci Joe a dat lovitura. Şi pentru ce ar fi otrăvit găina cu ouă de aur aşa de drăguţe ? Cum şi de ce a ascuns otrava în apartamentul lor ? Babe avea un scop, da' nici eu nu-l văd în pielea unuia care otrăveşte pe-ndelete. Dar nici asta nu poţi şti ; el şi Holy Joe puteau fi înţeleşi.

— Probabil, zise Duff. Dar îţi trebuie o grămadă de imaginaţie ca să crezi asta. Poţi întoarce chestia pe toate feţele, Peggy rămîne pentru moment atu-ul nostru principal. Mîine dimineaţă o fierbem din nou la foc mic ?

— De acord, am spus. Şi trebuie găsit Babe.

Ceilalţi deja mîncaseră. Mac Man şi cu mine ne-am dus să mîncăm ceva. Cînd ne-am întors după o oră biroul inspectorilor, aproape toată echipa obişnuită plecase.

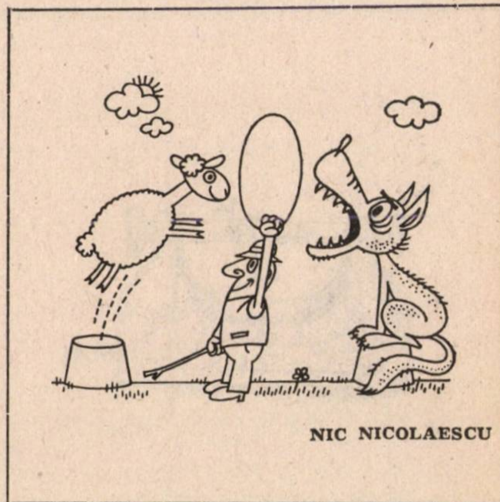
— Au întins-o toţi la cheiul 42 ; li s-a vîndut pontul că ar fi acolo McCloor, ne-a anunţat Steve Ward.

— De mult timp ?

— De zece minute.

Mac Man şi cu mine luarăm un taxi pentru cheiul 42. N-am ajuns niciodată la cheiul 42. Pe strada Unu, la jumătate de bloc de debarcader, taxiul se opri brusc în scrîşnet de frîne.

— Ce s-a ?... începui, şi văzui un om care se ţinea în faţa maşinii, un uriaş înarmat cu un pistol enorm. „Babe", am mormăit şi-am pus mîna pe braţul lui Mac Man să-l împiedic să-şi scoată arma.

NIC NICOLAESCU

— Conduceţi-mă la... era pe cale să spună McCloor şoferului înspăimîntat, cînd ne-a zărit. A înconjurat taxiul ca să vină pe partea mea şi a deschis portiera ţinîndu-mă sub amenințarea pistolului. Cu capul gol, avea părul umed lipit de craniu. Izvoraşe de apă i se scurgeau pe faţă. Hainele-i erau muiate.

Ne-a privit uimit şi-a ordonat :

— Coborîţi !

În vreme ce ne executam, a bombănit la adresa şoferului :

— Ce dracu nu stingi lumina dacă ai clienţi ?

Şoferul nu mai era acolo. Coborîse pe partea cealaltă şi galopa în lungul străzii. McCloor îl înjură şi mă împinse uşor cu ţeava armei mormăind.

— Hai, ştergeţi-o !

Părea că nu mă recunoscuse. Lumina era îndoielnică şi acum eram cu pălărie. Nu mă zărise decît cîteva secunde în camera lui Wales.

M-am îndepărtat cu un pas. De cealaltă parte, Mac Man a înaintat.

McCloor dădu înapoi ca să ne împiedice să-l încadrăm şi scoase o exclamaţie iritată.

Am expediat un pumn în falca lui McCloor. Nici nu se sinchisea ca şi cînd aş fi dat într-altul. Dintr-un dos de palmă mă îndepărtă şi-i arse una peste gura lui MacMan. MacMan, proiectat înapoi se opri în taxi, scuipă un dinte şi porni din nou la atac.

Încercai şi eu la fel din flancul stîng. MacMan, îl atacă din dreapta, nu reuşi să se ferească de o lovitură cu patul pistolului, şi încă drept în creştet, şi se prăbuşi cu zgomot rămînînd la podea. I-am dat lui McCloor una-n gleznă, dar n-am reuşit să-l secer ; i-am expediat o dreaptă la rinichi şi cu mîna stîngă l-am prins de părul ud trăgînd din toate puterile. A scuturat din cap ridicîndu-mă de la pămînt.

Mi-a aplicat apoi un swing în coaste şi le-am simţit lipindu-se de maţe ca foile unei cărţi.

Îl lovii cu pumnul în ceafă, ceea ce îi displăcu. Emise un grohăit din fundul pieptului, îmi zobi umărul cu mîna stîngă şi abătu asupra mea arma pe care o ţinea în dreapta. I-am aruncat o lovitură de picior la întîmplare şi l-am atins din nou la ceafă.

În capătul străzii, la Debarcader, se înălţă trilul unui fluier de poliţie. Oamenii urcau în fugă strada Unu, venind spre noi.

McCloor, suflînd ca o locomotivă, încercă să scape de mine. Nu voiam să-l las şi mă cramponam de el din răsputeri. Sfîrşi prin a mă arunca cît colo şi o luă la galop.

M-am pus grăbit pe picioare şi m-am aruncat în urmărirea lui, scoţîndu-mi pistolul. La primul colţ de stradă se opri ca să tragă în direcţia mea trei gloanţe. Trăsei şi eu în el. Nici unul din cele patru lovituri nu-şi atinse ţinta.

Dispăru la colţul străzii. Am luat virajul foarte larg aşa ca să fiu pregătit în cazul că m-ar fi aşteptat lipit de zid. Nu era cazul. Treizeci de metri mai departe sprinta într-un spaţiu gol, între două hangare. M-am năpustit în urma lui şi am ieşit pe cealaltă parte, înaintînd mult mai repede cu cele optzeci şi cinci de kile ale mele, decît el cu o sută zece. Traversă o stradă şi o luă oblic îndepărtîndu-se de chei. În colţ se înălţa un felinar. În momentul în care ajungeam sub conul de lumină se răsuci şi îndreptă arma asupra mea. N-am auzit ţăcănitul, dar am înţeles că era goală cînd mi-a aruncat-o în cap.

Pistolul mă rată cu cincizeci de centimetri şi lovi cu mare gălăgie o uşă în spatele meu.

McCloor se întoarse şi o luă iar la goană, urcînd strada. O urcai urmărindu-l. Am tras un glonte în direcţia lui pentru a indica celorlalţi pe unde eram. La colţul următor se pregăti s-o ia la stînga, se răzgîndi şi o ţinu drept.

Am grăbit ritmul, reducînd distanţa dintre noi la cincizeci de metri şi am urlat :

— Stai sau trag !

Dintr-un salt lateral s-a mistuit pe o străduţă îngustă.

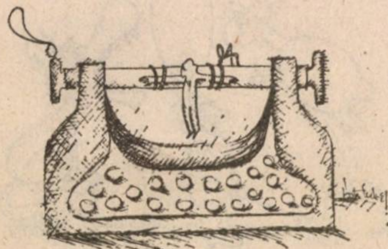
Am depăşit-o în viteză, am constatat că nu mă pîndea şi am intrat la rîndul meu. Era destulă lumină ca să putem să ne vedem şi să distingem decorul înconjurător. Aleea sfîrşea într-o fundătură închisă pe fiecare parte de ziduri şi în fund de o faţadă înaltă de beton cu obloane metalice şi uşi închise.

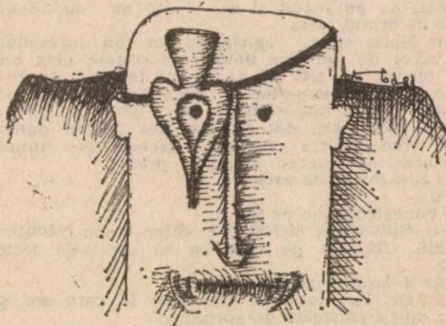
McCloor mă aştepta, la mai puţin de zece metri, cu bărbia înainte, cu braţele atîrnînd, uşor îndepărtate, cu capul ghemuit între umeri.

— Mîinile sus ! am ordonat ochindu-l.

— Cară-te din calea mea, stîrpitură, a mormăit făcînd un pas spre mine, cu trupul ţeapăn. Am să te înghit cu pene cu tot.

— Continuă să te apropii şi te curăţ, am spus.

SORIN POSTOLACHE

— Încearcă. (A înaintat încă c-un pas, ghemuit tot.) Pot să te ajung chiar dacă mă nimereşti.

— Nu acolo unde ştiu eu. (Mă arătam vorbăreţ, sperînd să-l fac să aştepte pînă la sosirea celorlalţi. Nu voiam să fiu obligat să-l împuşc. Am fi putut s-o facem din taxi.) Eu nu sînt Annie Oakley, dar dacă nu pot să-ţi zbor rotulele din două focuri de la distanţa asta, atunci zic „pas". Dacă îţi imaginezi că e nostim să ai rotulele bucăţele, fă o încercare.

— Ah ! Rahat ! făcu şi se năpusti.

I-am zdrobit genunchiul drept.

Clătinîndu-se merse înainte.

I-am zdrobit genunchiul sting.

Se prăbuşi.

— Ce-ai căutat, ai găsit, m-am plîns.

S-a răsucit din mijloc şi, sprijinindu-se pe amîndouă braţele, ajunse să se ridice în capul oaselor.

— Nu credeam, că te ţin baierile s-o faci, spuse el cu dinţii strînşi.

I-am vorbit lui McCloor la spital. Era culcat pe spate, cu capul ridicat pe două perne. Avea pielea cenuşie şi trasă în jurul gurii şi ochilor, dar nimic altceva nu arăta cît suferă.

— Al dracului m-ai zdrobit ! spuse el la intrarea mea.

— Îmi pare rău, dar...

— Nu mă plîng. Am căutat-o cu luminarea.

— Pentru ce l-ai omorît pe Holy Joe ? am zis, fără nici o introducere, trăgînd un scaun lîngă pat.

— Ţţ, Ţţ,... ai greşit numărul...

Am început să rîd şi i-am spus că eu eram în camera lui Joe cînd s-a întîmplat treaba asta.

McCloor surise şi replică :

— Îmi tot spuneam eu că te-am mai văzut pe undeva. Asta era. Nu mă prea interesa moaca ta atît timp cît nu mişcai labele.

— De ce l-ai ucis ?

Făcu o mutră, încreţi ochii, gîndit un moment şi răspunse :

— A mierlit o gagică pe care o cunoşteam.

— El a ucis-o pe Sue Hambleton ? am întrebat.

Mă privi lung înainte de a răspunde :

— Mda.

— Cum îţi explici asta ?

— Rahat ! Ce să-mi explic ? Sue mi-a spus. Dă-mi o ţigară.

I-am dat, i-am aprins-o cu bricheta şi am obiectat :

— Asta nu se potriveşte cu alte detalii pe care le ştiu. De fapt, ce s-a petrecut şi ce ţi-a spus ea ? Poate poţi începe de la seara cînd i-ai făcut o vînătaie.

Cu un aer gînditor, lăsă fumul să se prelingă încet pe nări, apoi declară :

— N-ar fi trebuit s-o plesnesc peste ochi, asta aşa e. Dar bagă de seamă, toată după amiaza fusese naiba ştie unde şi nu voia să-mi spună unde a fost, atunci ne-am luat la harţă. Ce zi e... joi dimineaţă ? Atunci, luni a fost. După meci, am plecat şi am petrecut noaptea într-o cameră mobilată pe Army Street. M-am întors pe la 7 a doua zi dimineaţa. Sue era bolnavă ca un cîine, dar n-a vrut să chem doctorul. Da' să ştii că era tare ciudat, căci murea de frică.

Gînditor, McCloor se scărpină în creştet şi trase cu sete din ţigară că nu mai rămase nimic din ea. Lăsă fumul să se filtreze printre buze şi pe nări, privindu-mă posomorît prin norul albăstrui. Apoi, declară cu bruscheţe :

— Scurt, a dat ortul popii. Da'nainte mi-a spus că a fost otrăvită de Holy Joe.

— Ţi-a zis cum ?

— Am întrebat-o de mai multe ori ce are şi nu scotea o vorbă. Deodată începe să geamă c-a fost otrăvită. „Sînt otrăvită, Babe", schiaună. „Cu arsenic. Porcu de Holy Joe !", zice. Şi pe urmă n-a mai scos o vorbă.

— A, da ? Şi tu, ce-ai făcut atunci ?

— M-am dus să-l caut pe Holy Joe ca să-l împuşc. Îl cunoşteam, dar nu ştiam unde are hogeacul şi nu l-am găsit pînă ieri. Erai acolo cînd am apărut. Zulisem o maşină şi am garat în Turk Street ca să pot s-o şterg. Cînd m-am întors era un sticlete lîngă ea. Mi-am zis că poate ştie că-i furată şi aştepta să vadă cine vine, atunci n-am atins-o şi am luat un tramvai spre docuri. Acolo am căzut peste o grămadă de copoi şi a trebuit să mă arunc în China Basin, am înotat pînă la un ponton unde alt gardian era cît p-aci să mă vadă şi m-am bălăcit pînă la altul. Acolo, în fine, am reuşit să trec barajul da' înc-odată n-am avut noroc. Niciodată n-aş fi făcut semn unui taxi ocupat.

— Ştiai că Sue voia să te lase şi să fugă cu Joe ?

— Nici acum n-o ştiu, mi-o întoarse el. Ştiam al dracului de bine că mă traduce, nu cu cine.

— Şi dacă ai fi ştiut-o, ce-ai fi făcut ? l-am întrebat.

— Eu ? (Avu un rînjet de lup.) Exact ce-am făcut.

— I-ai fi lichidat pe amîndoi, am spus.

Îşi frecă buza de jos cu degetul şi întrebă calm :

— Crezi c-am omorît-o pe Sue ?

— Tu ai omorît-o.

— Mă doare-n cot, zise. M-am tîmpit la bătrîneţe. Dracu' mă pune să pălăvrăgesc c-un poliţai ? Asta n-a adus nimănui nimic, decît necazuri. Ei bine, băiete, ai face mai bine s-o întinzi. Am terminat conversaţia.

Şi era adevărat. N-am mai scos un cuvînt de la el.

Bătrînul mă asculta ciocănind încet în birou cu vîrful unui creion lung şi galben şi ochii lui binevoitori, albaştri, în spatele ochelarilor fără montură, priveau în gol undeva deasupra capului meu. Cînd am adus povestea la zi, m-a întrebat cu amabilitate :

— Ce face Mac Man ?

— A pierdut doi dinţi, dar capul nu-i spart. Va fi pe picioare în două, trei zile.

Bătrînul aprobă din cap şi întrebă :

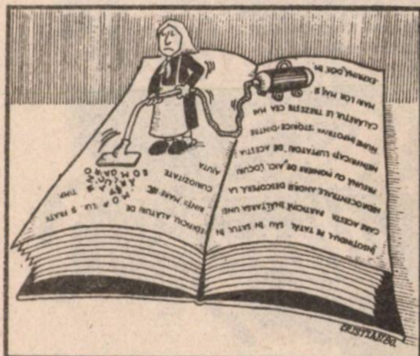
— Ce rămîne de făcut ?

— Nimic. Putem s-o strîngem cu uşa pe Peggy Carroll, dar e puţin probabil c-o să mai scoatem ceva de la ea. Afară de asta, avem toate rapoartele.

— Şi ce concluzie tragi ?

— Sinucidere.

Bătrînul îmi adresă un surîs politicos, dar sceptic.

CRISTIAN MIHAILESCU

— Nici mie nu-mi place, am mormăit eu. Şi nu sînt încă gata să fac raportul. Dar e singura concluzie la care putem ajunge ţinînd seama de toate elementele de care dispunem. Hîrtia de muşte era ascunsă în spatele maşinii de gătit. Nu-i nimeni aşa de nebun să încerce să ascundă ceva de-o femeie în propria ei bucătărie. Dar femeia însăşi poate alege această ascunzătoare.

După Peggy, Holy avea hîrtia. Dacă Sue a ascuns-o, o avea de la el. Ei proiectau să plece împreună şi mai aşteptau doar ca Joe, care era lefter, să găsească destui bani. Poate că Babe îi îngrozea şi păstrau otrava pe aproape să-i administreze o doză, dacă afla de proiectul lor. De altminteri, poate că oricum voiau să i-o dea.

Cînd am început să-i vorbesc lui Holy Joe de omor, a crezut că Babe a mierlit-o. Era poate surprins, dar surprins că asta a venit aşa repede. A fost şi mai tare cînd a aflat că şi Sue e moartă, dar mult mai puţin ca atunci cînd l-a văzut pe McCloor viu la fereastră.

Ea a murit blestemîndu-l pe Holy Joe şi ştia că a fost otrăvită şi n-a vrut ca McCloor să cheme un doctor. Oare asta n-ar putea însemna că s-a întors împotriva lui Joe şi a înghiţit ea însăşi otrava în loc să i-o dea lui Babe ? Otrava ascunsă pentru ca Babe să n-o găsească. Dar chiar de ar fi găsit-o, nu-l văd în rolul de otrăvitor. E prea violent. Doar dacă nu a surprins-o încercînd să-l otrăvească şi atunci a silit-o să înghită ea otrava. Dar asta nu explică urmele de arsenic din păr, vechi de o lună.

— Şi ipoteza sinuciderii explică ? întrebă Bătrînul.

— N-ar fi imposibil, am zis. Nu începeţi să-mi demolaţi teoria. Şchioapătă destul şi aşa. Dar dacă s-a sinucis de data asta, poate că a mai încercat şi înainte, — să zicem, după o ceartă cu Joe, acum o lună, — şi a ratat. Prin urmare ar fi avut arsenic în corp. Nu există nici o probă valabilă că a mai înghiţit de acum o lună pînă ieri.

AUREL ŞTEFAN ALEXANDRESCU

— Nici o probă valabilă — protestă politicos Bătrînul, în afara raportului de autopsie : otrăvire cronică.

Nu eram genul care să se lase tulburat de concluziile experţilor.

— Se bazează pe o mică cantitate găsită în corp — inferioară dozei mortale. Şi cantitatea găsită în stomac după moarte depinde de ce a vomitat înainte de a muri.

— Bătrînul îmi surîse cu blîndeţe.

— Dar nu eşti gata — aşa spui — să-ţi expui teoria într-un raport ? Între timp ce-ţi propui să faci ?

— Dacă nu-i nimic de făcut aici, m-aş duce acasă să fac o şedinţă de afumarea creierului cu ţigări Fatimas şi să încerc să fac un bilanţ al întregii daraveri. Cred că o să-mi procur un exemplar din „Contele de Monte Cristo“ şi am să-mi arunc ochii prin el. Nu l-am mai citit de cînd eram puşti. Se pare că cartea fusese învelită în hîrtia de muşte, doar ca să facă un pachet destul de gros ca să poată fi bine înţepenit între zid şi maşina de gătit, ca să nu cadă. Dar poate e totuşi ceva în carte. Oricum, vreau să verific.

— E ceea ce am făcut ieri seară, murmură Bătrînul.

— Şi ? am întrebat.

Scoase o carte din sertarul biroului, o deschise la o pagină marcată cu o foaie de hîrtie şi mi-o întinse, indicîndu-mi cu degetul rozaliu un paragraf.

— Să presupunem că iei un miligram din această otravă în prima zi, două miligrame în a doua zi şi aşa mai departe. După zece zile ai absorbit un centigram : după douăzeci de zile, mărind doza cu un alt miligram, vei fi absorbit trei sute de centigrame. Adică, o doză pe care o vei suporta fără nici un inconvenient şi care ar fi extrem de periculoasă pentru oricare altă persoană ce n-ar fi luat aceleaşi precauţiuni. Astfel, la sfîrşitul lunii, bînd apă dintr-o carafă, ai putea ucide persoana care ar bea şi ea această apă, fără ca tu însuţi să observi, — în afara unei uşoare indispoziţii, — că o substanţă otrăvitoare era amestecată în apă.

— Deci, iată explicaţia, am spus. Asta e. Le era frică să fugă fără să-l ucidă pe Babe, ştiind foarte bine că-i va urmări. Ea a încercat să se imunizeze cu arsenic obişnuindu-şi organismul cu doze din ce în ce mai puternice ceea ce i-ar fi permis, cînd ar fi strecurat o doză bună în mîncarea lui Babe, să mănînce şi ea fără nici un pericol. Ar fi fost bolnavă, dar ar fi scăpat şi poliţia n-ar fi putut să-i pună în spinare moartea lui Babe, pentru că ea înseşi ar fi consumat din hrana otrăvită.

Toate astea se potrivesc perfect. După cearta de luni seara, cînd i-a scris un bilet lui Joe, implorîndu-l să grăbească plecarea, a încercat să accelereze imunizarea şi a crescut rapid dozele şi aşa a luat o doză prea mare. Pentru asta l-a blestemat pe Joe înainte de a muri ; planul era al lui.

— Poate că a exagerat doza ca să activeze procesul, încuviinţă Bătrînul, dar nu neapărat. Există oameni care posedă facultatea de a putea înghiţi cantităţi excesive de arsenic fără primejdie dar se pare că e un fel de dar natural, o singularitate a constituţiei lor. Normal, orice persoană care-şi asumă acest risc va ajunge la acelaşi rezultat ca şi Sue Hambleton : se va intoxica lent pînă cînd rezultatul cumulat va fi destul de violent pentru a-i provoca moartea.

Babe McCloor a fost spînzurat pentru uciderea lui Holy Joe Wales şase luni mai tîrziu.

În româneşte de Maria M. Ciobanu

Coperta de Robert Drăghici

Pe strada Cotită, nr. 19, se afla o casă, toată acoperită de iederă.

Seminţii felurite de păianjeni şi-au instalat sub frunzarul iederii şi printre crăpăturile dintre zid şi rămurişul acesteia tenebroasă sălăşuire ; păianjeni mici, agili şi veninoşi ; rozacei şi străvezii ; alţii cenuşii, cu privirea neagră, glacială, avînd licăr iscoditor în mărgea şi cu păr mărunt pe trupul lor minuscul şi satanaelic ; alţii, ridicaţi pe picioroange înalte, ca pe pirostrii, dominînd de sus lumea, mari şi groşi cît nişte căpuşe, avînd cruce pe umăr, blestemată, oficiind parcă în chip de prelaţi ai cine şti cărui întuneric ; iar alţii, îmbrăcaţi în alb, ca doctorii, aveau feţe palide şi siringi fosforescente în gheare.

În curte se intra printr-o poartă de fier. În spatele casei o grădină îngrădită ermetic cu scînduri înalte, ţuguiate, adăpostea într-însa toate ierburile, brusturii şi buruienile nopţii, crescute acolo unele asupra altora, ca-ntr-o mută şi învălmăşită întruposedare a regnului vegetal.

Un arici — singurul suflet de om şi paznic de la începutul lumii parcă prin această feudă a uitării — a ucis toate vietăţile, pînă şi şarpele casei, a cărui cămaşă, lepădată, se putea vedea uitată pe treptele intrării, lîngă prag.

În acea casă a fost găsit mort, în ziua de 31 noiembrie 1936, insul pe nume Ewald Ionescu, proprietarul ei şi locatar exclusiv, om singur şi ciudat, tăinuindu-şi viaţa cu o ură şi-o tăcere dură.

La autopsia care i s-a făcut s-a descoperit, spre stupefacţia tuturora şi-n ciuda competenţei medicilor, că toate organele erau absolut sănătoase şi intacte, în special inima, şi că, prin urmare a murit din cu totul altceva decît din atingerea în vreun fel sau altul a unuia dintre organe.

Ambiţionaţi în marea lor neştiinţă, doctorii chirurgi au cerut părerea colegilor lor, internişti ; aceştia însă au tras aceeaşi concluzie ; moarte fără nici o cauză, organism perfect sănătos, nevătămat nicicum.

S-a apelat la organele de poliţie...

Ele au răspuns prompt. În timpul primelor informaţii, — informaţii de tatonare, un agent mai cu fler, prizărit şi pricăjit, cu o mutră şuie, şi-a permis să observe un amănunt straniu : ochii mortului erau bulbucaţi altfel decît la morţii obişnuiţi, şi-n adîncul lor de gheaţă stăruia parcă şi-acum imaginea unei stări de groază neobişnuite. „Nu te-am adus aici să iei cuvîntul... ci să taci şi să execuţi", i-a retezat cu autoritate fermă şeful intervenţia... şi-a continuat cu aceeaşi autoritate : „Optica ta este aceea a unui superstiţios, superstiţia nu este compatibilă cu ştiinţa poliţienească, iar matale va trebui să-ţi mai ridici nivelul pregătirii profesionale şi ştiinţifice".

„Am înţeles, să trăiţi" s-a supus cu smerenie prizăritul funcţionar.

Şeful atunci a decis să vie cîinii, şi cîinii au sosit deîndată, nestăpîniţi şi impetuoşi în zelul lor cîinesc, fanatici pînă la devoţiune.

Au scormonit cu boturile viforoase în toate ungherele, prin toate boarfele din pivniţă, au dat de-a dura toată debaraua, au stîrnit pulberea cu miros de pămînt mort în podul casei şi-au băgat nările adinc în scoica latrinei, apoi au dat năvală în grădină, unde-au călcat sub labe toată sălbăticia ierburilor infernal crescute acolo. În această incursiune radicală au dat însă peste arici, misteriosul paznic al acestei blestemate sihăstrii... Şi, bineînţeles, l-au strivit domnii oameni sub călciiele cizmelor pe bietul arici, sihăstrit aici cine ştie cu ce rosturi ascunse, după ce domnii cîini, încercînd cu mult devotament să-l sfişie-n fălci, n-au izbutit, din cauza ţepoasei lui cuirase.

„Cine să-l fi omorît p'ăsta ?" se întreba in gîndul său mai marele peste detaşamentul de ordine... Ei, nu-i nimica... o să mai vedem. Trebuieşte timp şi răbdare. Adevărul o să iasă pînă la urmă la iveală. Or, l-au ucis pentru a-l jefui (dar, bagu-l in mă-sa, era sărac ca o boarfă), or l-au supus unui omor ritual nişte din ăştia cu pletele la vale, malagambiştii, ori — şi asta cred că este mai aproape de adevăr — l-au achitat cei din banda în care intrase, bandă de traficanţi de droguri, unde devenise, pesemne, dubios.

„Bine, dar... nu a rămas nici o urmă, nici un semn că l-ar fi omorît cineva în vreun fel... Nu sînt nici măcar semne ale vreunei boli", interveni reverenţios în gîndirea şefului acelaşi funcţionar pîrlit.

„Sînt mult mai deştepţi decît ne închipuim noi... şi, ca să le dovedim că nici noi nu sintem proşti, o să stabilim adevărul, o să regulăm lucrurile şi-o să dibuim pe făptaşi. Din clipa aceasta încep cercetările în fondul chestiunii".

„Vă rog cu respect... să-mi permiteţi a adăuga încă ceva : uşa camerei era închisă pe dinlăuntru şi cu cheia şi cu foraibărul, ferestrele la fel, ermetic închise pe dinlăuntru,... toate".

„Tocmai de aceea uşa şi ferestrele au fost închise pe dinlăuntru, ca să ne dovedim noi vrednicia, să ne punem la contribuţie inteligenţa..." Şi comisarul-şef a distribuit sarcinile subalternilor pe secţii şi compartimente, pe cartiere şi cheiuri, ordonînd o severă evidenţă a tuturor celor vizaţi şi dubioşi : unde se aflau şi ce anume făceau în seara respectivă a comiterii crimei.

„Dar... totuşi... eu v-aş ruga să-mi aprobaţi a dormi aci, în această cameră, pînă la clarificarea cauzei". Comisarul-şef a rămas în cumpănă ; după o gîndire concentrată a îngăduit solicitantului să stea de „priveghiu" poruncind însă în taină celor trei să se posteze în casele din faţă şi să-i urmărească cu atenţie mare toate mişcările. „Nu ştii de unde sare iepurele ; nu poţi să ştii dacă acest pîrpiriu o face numai pe idiotul, de-al dracului, şi să fie chiar el implicat în afacerea asta... Mutră are ; se ştie ascunde cu dibăcie şi poate să inducă în eroare cu aerul lui de ţîmpit superstiţios... pe oricine... E vicleană potaia !"

...Aşa că omul nostru s-a instalat în locuinţa dispărutului, singur, în linişte.

A închis uşile şi ferestrele toate pe dinlăuntru şi s-a întins cu pălmile după ceafă pe patul liber de-acum, deoarece mortul a fost dus într-ale lui.

Se pare că pe undeva, structura psihică a acestui ciudat slujbaş al poliţiei era aceeaşi cu a mortului. Nu se ştie dacă nu cumva erau una şi aceeaşi persoană... Nu-i vorba de o dedublare în întrupări aparent diferite aceluiaşi eu ci, pur şi simplu, că în infinitele ei combinaţii şi permutări, în marele joc al întîmplărilor din sinul materiei, e foarte firesc şi logic, ca, la un moment dat, elementele care compun viaţa cuiva să se grupeze exact şi perfect la aceleaşi dozaje, aşa încît unul, doi sau mai mulţi indivizi să fie una şi aceeaşi persoană, să li se întîmple aceleaşi lucruri, să sufere aceeaşi soartă, chiar dacă poartă alt nume şi apar în locuri şi timpuri diferite.

Stătea întins în pat şi se simţea ca acasă la dînsul, într-atîta de familiare îi păreau toate din jurul său, ca şi cum ar fi locuit aici toată viaţa, şi chiar încă una, poate înainte de

OCTAVIAN ANDRONIC

aceasta ; ca-ntr-o casă pe care singur şi-ar fi făcut-o, după gustul şi blestemul său.

Stătea şi aştepta... Nu ştia şi nici nu vrea să ştie ce anume aşteaptă, dar trăia o stare de aşteptare care-l mistuia plăcut şi care-l purta lent, abia perceptibil, spre ceva, ceva care trebuia să se întîmple.

Colegii lui de breaslă, fixaţi la posturile de observaţie, în casele din faţă, dotaţi cu instrumente tehnice foarte moderne de detectare şi mărire a obiectivului, nu-l slăbeau din vedere nici o clipă.

Au trecut astfel orele fără să le simtă ; supraveghetorii lui însă le-au drămuit pînă la oboseală, la lehamite. Peste lucrurile din cameră ca şi peste întreagă-i fiinţă a început să se aşeze liniştea care precede miezul nopţii. Se simţea din ce în ce mai adînc învăluit de misterul unei amintiri care suia de dincolo de orice margine, pe care nu şi-o putea desluşi nicicum.

A stins lumina cu un gest lipsit de orice voinţă. Se simţea acum şi mai bine, încolăcit în amintire, în întuneric, ca de-o iubire îndelung şi intens aşteptată.

Prin cele trei ferestre peste care atîrnau şuvoaie de iederi în chip de draperii, pătrundea galben-verzuie lumina lunii. Întins aşa pe pat cum se afla, părea mai mult mort decît viu, mai degrabă un spectru decît un om acoperit de lună ca de linţolii.

Observatorii îşi ascuţeau atenţia : de ce oare a stins lumina ? se întrebau ei, bănuind că se apropie momentul cînd se va denunţa secretul.

Şi nu s-au înşelat : la un scurt răstimp, spectrul omului care stătea întins pe spate în pat şi învăluit de blîndeţea morbidă a lunii s-a ridicat brusc în capul oaselor, ridicînd miinile în lături a groază, holbînd ochii spre uşa care dădea în cealaltă cameră, deschizînd gura ca-ntr-un strigăt de moarte. A apucat doar atîta : să-şi dea capul pe spate cu un gest de apărare şi a rămas înţepenit aşa, cu miinile ridicate-n văzduhuri, ochii răsturnaţi în genuni, părul înnălbindu-i tot, deodată, ridicat măciucă deasupra feţei moarte.

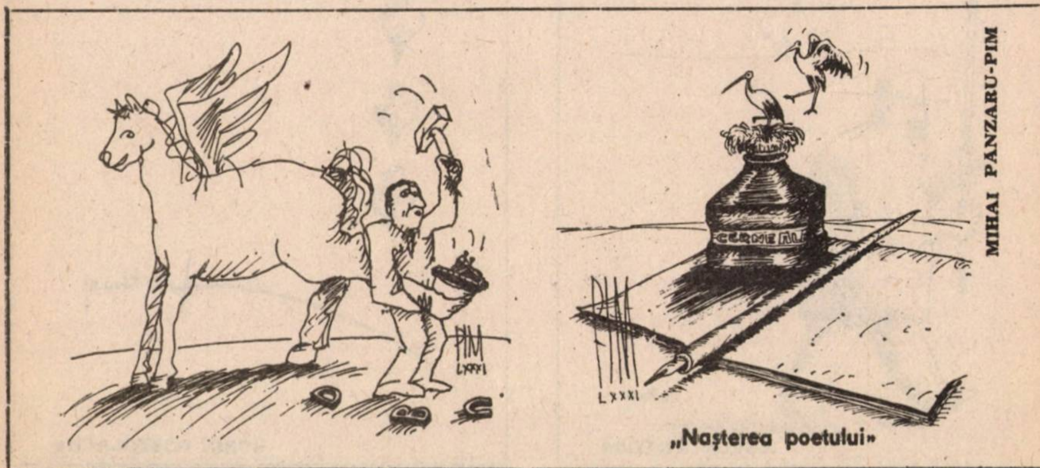
Colegii lui de la posturile de observaţie au intrat în alertă numaidecît, au dat glas de fluiere, au roit înconjurînd casa, păzind toate ieşirile posibile din imobil. Au dat telefoane fulgerătoare la ofiţerul de gardă să trimită întăriri şi, cu multă atenţie şi grijă, cu ţevile puştilor înainte, prevăzute cu lanterne puternice la vîrf, mai tremurînd, mai îndemnîndu-se unul pe altul, cot lîngă cot, au pătruns înlăuntru.

A sosit şi echipa de cîini. Au cotrobăit peste tot (dar unde n-au cotrobăit). Nimic. Absolut nimic. Nici urmă de prezenţa, la acea oră imediat după miezul nopţii, a vreunei persoane străine şi asasine.

Omul nostru însă zăcea mort în poziţia exact asemenea ca aceea în care-l găsiseră mort şi pe Ewald Ionescu, înainte cu două zile. Şi, lucru şi mai ciudat, sărmanul poliţist avea imprimată pe faţa lui, şi mai ales în adîncul ochilor, aceeaşi expresie de teroare încremenită care se putea citi şi pe faţa şi pe ochii mortului celuilalt. Tiparul acestei stări de groază care se pare că i-a izbit pe amîndoi este absolut identic unul cu altul ; se putea observa cu uşurinţă această asemănare perfectă.

A sosit şi comandantul, dar cu toată autoritatea conferită lui n-a putut spune altceva după cîteva secunde de şovăială hamletică şi privind iscoditor, cu bănuială, spre mort, decît atît, şi-n doi peri : „Superstiţia i-a mîncat capul lu' ăsta ; i-am atras atenţia să se lepede de aceste fleacuri obscurantiste, l-am şi sancţionat ca să se îndrepte, nu l-am avansat să aibă timp să mediteze şi să se corijeze, dar el a ţinut-o pe-a lui“... Apoi, după o pauză filozofică, a ordonat : „La morgă cu el“.

Uimiţi şi doctorii de faptul că n-au găsit nici o cauză a morţii, nici o urmă cît de vagă a vreunei maladii ascunse, înainte de a trece la efectuarea autopsiei au pus în folosinţă — pentru prima dată — nişte aparate fotoscopice importate de curînd din Japonia, aparate a căror funcţionare trecea dincolo de perfecţiune,

„Naşterea poetului»

întrucît nu se blocau nici măcar în fața aceșteia, a perfecțiunii, a absolutului.

Au radiografiat astfel cu ajutorul acestor aparate, performanță a diabolismului nipon, toate organele, insistînd în mod special asupra ochilor, scurtînd cu atenție, fotografiind în toate pozițiile și momentele expresia aceea terifică, grefată acolo în genunea din albul ochilor. Dacă a fost cineva și l-a omorît, să zicem prin lansarea unei raze extraterestre iar apoi s-a pulverizat, ori dacă s-a ivit o altă arătare de groază, o arătare criminală, această arătare s-a imprimat pe retina ochiului iar aparatul funcționînd ultraperfect al clinicii, de curînd importat din Japonia, va trebui să-l surprindă.

S-a făcut rapid developarea fotogramelor. În sala de un alb luciferic, șapte doctori îmbrăcați în alb, avînd pe nas ochelari — tot luciferici — se uitau și vizionau îngroziți, năpădiți de veninul galben verzui al morții, gîtuiți parcă de umbra nevăzută dar prezentă a necunoscutului, următoarea arătare :

Ușa din fața mortului, care dădea în camera cealaltă — unde murise cu șase luni înainte soția lui Ewald Ionescu — era deschisă larg. În cadrul ușii se arăta, de sub pragul cîrnit la o parte, un arici ridicat în două picioare, purtînd cuirasa țepoasă dată larg în lături ca niște mîini, în semn de primire, rîzînd milos din gîtul lui subțiratic, prelung.

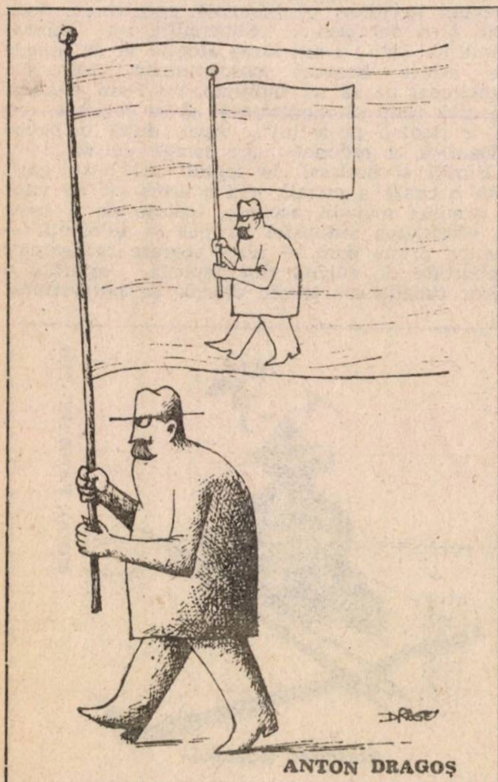
În spatele lui, o femeie, toată învăluită în alb, își arăta doar ochii negri, cu privirea fixă, din nemișcătoarea horbotă albă... În colțul genelor sticleau lacrimi. Iar în încăperea de dincolo de ușă, cînta parcă din mulțimea de culori fosforescente, mulțimea de păianjeni feluriți ai căror ochi licăreau prin straniul întuneric al acelei clipe fantastice, precum minuscule lumini veninoase, peste și jur-împrejurul unui catafalc.

Ca să nu se facă vinovați de crimă împotriva progresului și-a științei, doctorii au dresat un proces-verbal prin care făceau cunoscut înaltei Academii Epistemologice că pe fotografiile făcute prin mijlocirea ultraperfectului aparat nipon nu se observa nimic. Suprafața este complet albă. Apoi au iscălit, conjurîndu-se că nu vor divulga nimic din aberanta întîmplare.

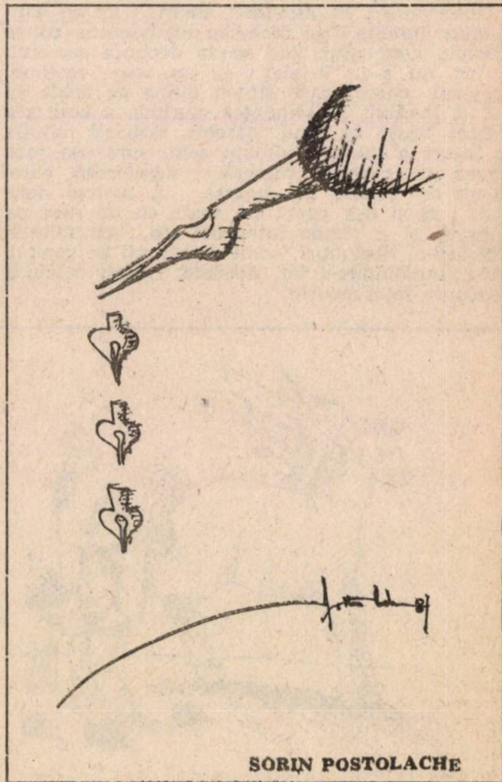
P.S. — Datele care stau la baza acestei istorisiri se pot consulta oricînd în dosarul nr. 36912/35, aflător în arhiva secretă a poliției orașului.

(Din volumul „FRUMOASA RISIPĂ")

Coperta de Mihai Pânzaru-Pim

ANTON DRAGOŞ

SORIN POSTOLACHE

un «alibi» care dezertează

Vic Sunneson

În clipa cînd Margot închise în urma ei ușa apartamentului, avu sentimentul că nu se va mai întoarce acolo niciodată. Știa totuși că acesta era un gînd prostesc, pentru că era sigură că Pavel nu va fi de acord cu divorțul nici în ruptul capului. Chipurile, asta i-ar leza orgoliul lui de bărbat, cu toate că în realitate nu se purta chiar atît de mîndru.

Faptul că bea peste măsură era o adevărată calamitate. Era un om dificil și pe deasupra gelos fără motiv. Se certa cu cine-i ieșea în cale și ajungea ca turbat. Cel mai neînsemnat amănunt putea trezi în el o reacție neașteptată. La serviciu lucra fără nici un chef...

În timp ce liftul cobora, Margot se privi în oglindă și constată cu disperare că starea de continuă iritare și tristețea au început să lase urme. Descoperi cîteva riduri care nu arătau tocmai frumos. În scurt timp n-am să mai arăt ca o femeie sub 30 de ani, ci ca una între două vîrste, tracasată și acră, gîndi ea. Dar părul ei lung și negru era încă foarte frumos și așa ar trebui să rămînă. Dar va trebui să se lupte pentru asta ! Ochii ei priveau triști, dar Margot știa că ei s-ar lumina dintr-odată dacă cineva ar privi în ei cu admirație. Avea un nas drept și frumos, gura puțin cam mare și avea uneori o grimasă de îndărătnicie și nemulțumire pentru viața ei lipsită de bucurii...

Ajunsă jos, rămase o clipă pe gînduri dacă să scoată sau nu mașina din garaj. Se hotărî să plece fără mașină. Vroia să fie înconjurată de oameni mulți, care să nu-i cunoască problemele, vroia să simtă pulsul orașului care clocotea în jurul ei, pen-

tru ca măcar cîteva clipe să uite de Pavel și de veșnicele lor certuri.

Cobori cu pas sigur spre stația de autobuz. În apropierea stației stăteau două femei care discutau aprins. Margot nu le cunoștea și nu le dădu nici o atenție. Dealtfel, nici ele nu o prea băgau în seamă...

Autobuzul opri în stație. Margot se urcă și își cumpără un bilet pînă la capăt, fără ca măcar să știe în care direcție. Îi era totuna. Autobuzul era plin numai pe jumătate. Margot se uită mecanic la ceas. Era exact ora două după-amiază. Ca deobicei, majoritatea călătorilor erau munciți de propriile gînduri, privind în gol înainte...

La Stureplan cobori și o luă încet spre Kungsgatan, uitîndu-se la vitrine și la torentul de oameni care curgea pe lîngă ea. Prin cap îi treceau fel de fel de gînduri. Ar fi trebuit oare să avem copii ? Dar dacă nu ? Pavel n-a vrut să avem, și-apoi dacă stau să mă gîndesc bine la comportarea lui iresponsabilă, nici n-ar fi fost bine să avem... Primii doi ani după căsătorie au fost frumoși, dar nu știu cum s-a întîmplat... Cu timpul Pavel s-a schimbat... Despre ultimii doi ani mai bine să nu vorbim... Poate c-ar fi mai bine să încep iarăși să mă duc la lucru... Eram o secretară capabilă, apreciată. Cel puțin Walter așa spunea. Poate ar trebui să încep prin a fi tot secretară. De bună seamă însă că Pavel s-ar burzului : „Soția mea n-are nevoie să lucreze !" ar spune el. „Rostul ei este să stea acasă, să aibă grijă de mine și de locuință. Să fie cît mai decorativă, cît mai reprezentativă !".

Tare-i mai plăcea să se arate cu ea prin localurile acelea luxoase... Asta mai mult teoretic, pentru că în realitate Pavel...

Walter era colaboratorul mai vîrstnic al lui Pavel. Lucrau amîndoi la biroul de avocatură și era un camarad de nădejde. Numai că Pavel avea mai mulți bani...

Și tot gîndindu-se la una, la alta, ajunse la Hötorg și traversă strada. Zgomotul viu al pieței și culorile vesele ale toamnei îi produceau o mare bucurie. Acum, în octombrie, toate începură însă să arate cenușii, șterse. Zumzetul pieței își trăia ultimele zile.

N-ar trebui să intru în hală și să cumpăr ceva pentru masă ? Respinse repede acest gînd : ce rost ar avea ? Pavel tot nu-i acasă. De cîte ori ne-am certat, el fiind beat, n-a rămas niciodată acasă. Pleca prin oraș și se întorcea tîrziu în noapte, iar a doua zi era blînd ca un mielușel. Și supus...

Vitrinele erau pline cu fel de fel de lucruri interesante, dar care pe Margot n-o atrăgeau. Se întoarse iarăși la Sveavägen, ocoli din nou pe Kungsgatan cînd deodată simți că i se făcuse foame. Se opri în fața localului „Golden Days". E mult de atunci, pe vremea aceea se numea altfel. Uneori veneam pe aici, Pavel și cu mine. Dar pînă a nu ne lua... Pînă n-a prins gustul restaurantelor de lux...

Intră dar nu mai recunoscu nimic. Numai barul englezesc rămase ca mai înainte. Pe scaunele rotative de lîngă tejghea stăteau cîțiva tineri. La măsuțele joase, înghesuiți unul într-altul, ca pe parchetul unei săli de dans, ședeau mulți tineri, care beau bere și cîntau. Rîdeau zgomotos. Pentru starea în care se găsea ea, era într-adevăr cam mare zgomotul, de aceea depăși barul intrînd mai spre fundul salonului.

Spațiul în care ajunse în cele din urmă era mult mai mare. Aici mesele erau aranjate în separeuri despărțite prin pereți subțiri din material plastic, Margot se hotărî însă pentru o masă mai retrasă, la margine. De ea se apropie de îndată o chelneriță tînără, îmbrăcată nițeluș cam demodat, cu bluză albă și fustă lungă.

— O listă, vă rog, și o halbă de bere, zise Margot.

Faptul că Margot bea bere, dar nu punea în gură nici un strop de cafea, era una din ciudățeniile ei... Mai alese un sanviși cu crabi și unul cu paté de ficat.

La un moment dat, fără ca ea să observe, în local intră un bărbat care se așeză la masa vecină. Ceru o halbă și un sanviși cu crabi. Cînd privirile lor se întîlniră, Margot întoarse repede capul în cealaltă parte.

Era foarte plăcut să stai în liniștea și tihna di. această parte a localului, unde nu era zgomotul și zarva de la barul englezesc. Margot se simți mai mult obosită decît tristă.

— Aș putea să vă fiu de vreun folos ? o întrebă noul venit.

— Poftim ? făcu ea încurcată, oprindu-i-se mîncarea în gît.

— Păreți cumva strîmtorată, stînjenită... poate aș putea să...

Doamne, gîndi Margot, drept cine mă ia ? Bine, dar ăsta-i un truc vechi de cînd lumea ! Fără îndoială, tipul arată bine, e proaspăt și e sportiv. Și e îmbrăcat cu gust. Costum gri, iar cravata aia de culoare deschisă pe galben e într-adevăr frumoasă. Dar...

— Aici e-atîta liniște, chiar prea multă liniște, spuse individul ca și cînd i-ar fi citit gîndurile. Vă cer iertare că am îndrăznit, dar e pur și simplu plăcut cînd omul are ocazia să stea de vorbă cu cineva... Nu credeți ?

De ce nu ? gîndi Margot. Și, mă rog, în definitiv, de ce nu ? Mai mult ca sigur că în escapadele lui, Pavel se distra cu fel de fel de femei...

— De ce nu, zise Margot ridicînd ușor din umeri, ca și cînd spusele lui n-ar fi interesat-o Și așa mă cam plictisesc.

Chelnerița aduse comanda, inclusiv berea. Cît timp au servit au tăcut amîndoi. În timp ce se ștergea cu un șervețel, Margot îl privi atentă pe vecinul ei de masă. El făcu același lucru. Rîseră.

Arată într-adevăr bine, gîndi Margot. Numai că părul negru o să-i cadă și în curînd cele două intrînduri de deasupra tîmplelor or să i se facă tot mai adînci... Cam cîți ani să aibă ? Aș fi gata să zic treizeci și cinci spre patruzeci... Băgă însă de seamă că el o privea insistent, de aceea își văzu mai departe de mîncare. Sanvișurile erau bune, dar cu pateul de ficat, după care nu se prea dădea în vînt, a cam lungit-o.

— Numele meu e Nils, zise el pe nepusă masă, dar te rog mult, nu-mi spune Nils. Numele tău care-i ?

Mi-a venit rîndul, își zise Margot, și începu iarăși să mănînce, trăgînd de timp. Azi toți se tutuiesc, ce să-i faci...

— Numele meu e Margot, răspunse.

— Mai ai și un alt nume ? Eventual un pronume...

— Mai am, dar pe acesta îl țin pentru mine.

El zîmbi.

— Atunci fac și eu la fel. O cafea dorești ?

— Eu nu beau cafea niciodată.

— Ceva tare, atunci ?

— Mulțumesc, nimic. Plata juma-juma...

— Bine înțeles. Dacă îmi dai voie, eu aș lua o cafea.

Nils luă o țigară, fuma „Look" cu filtru, exact țigările care-i plăceau și lui Margot. Luă și ea una și-i mulțumi printr-o înclinare ușoară a capului. Individul începu să povestească ceva despre teatru, domeniu în care se pricepea, probabil, mai bine. Trecu apoi la muzică unde, de asemenea, se părea că se pricepe. Timpul însă trecea și Margot constată dintr-odată că se simțea bine. Se înțelege că în tot acest timp ea a fost foarte atentă la ce face și ce spune, el era șarmant și-i făcea mereu complimente, care o bucurau și-i făceau bine.

Chelnerița se scuză și-i rugă să spună dacă mai doresc ceva pentru că trebuia să-i vină schimbul. Venind cu nota de plată, fata trebui să împartă suma pe din două ; ea făcuse o singură socoteală. Margot își plăti singură consumația. După aceea ei se ridicară și ieșiră în stradă. Margot îi întinse mîna și-i mulțumi pentru companie, adăugînd că se duce să ia autobuzul.

— Nu te las ! protestă Nils. Te duc eu pînă unde vrei. Unde locuieşti ?

— In Gärdet.

— O nimica toată ! Mai întîi însă trebuie să scot maşina din garaj, dacă bine-nţeles nu ai nimic împotriva unei mici plimbări. Şi aşa şi tot ajungi acasă înainte de ora la care ai fi ajuns luînd autobuzul acela arhiplin, după ce ai fi aşteptat la coadă o groază de vreme...

Ei, fir-ar ! îşi zise Margot. Din lac în puţ ! Dar din moment ce am zis A, trebuie să zic şi B...

— Dacă vrei să-ţi baţi cuie-n talpă...

— Cu multă plăcere.

Îl luă de braţ şi o porniră discutînd vesel spre Kungsgatan. In garaj ajunseră după ce coborîră cu liftul. Margot nu ştia cum să se comporte, cum să continue aventura : era pentru prima dată în viaţa ei cînd mergea cu un bărbat străin. Nils găsi repede maşina şi o ajută pe Margot să se aşeze pe scaunul din faţă. Era cam întuneric şi lui Margot maşina i se păru a fi de culoare neagră, mare şi elegantă. Dar cît se pricepea ea la maşini...

Trecînd pe lîngă portar, Nils opri şi plăti parcarea. Margot se întoarse instinctiv pentru ca portarul să nu-i vadă faţa. Se simţi ruşinată... Dar ce bine se simţea într-o maşină confortabilă, faţă de autobuzul ticsit de lume...

Ajunşi în centrul oraşului, Nils o privi pe sub sprînceană, îşi arboră un zîmbet ştrengăresc şi zise :

— N-ar fi păcat să ne despărţim aşa repede ?

Acuşica vine şi partea aia, exact cum mă aşteptam, îşi zise Margot în gînd. Şi numai tu eşti de vină, păpuşico ! Să-şi pună pofta-n cui !

— Aş vrea să mă duci acasă, răspunse ea pe un ton aspru.

— Nu m-am gîndit la nimic rău, se scuză bărbatul. Mă gîndeam că o ieşire la Djurgarden acum, în amurg..., n-ar fi ceva rău...

— La urma urmelor, ce ştiu eu despre tine ?

— Că sînt un bărbat de treabă, cuminte şi ascultător, care nu are o tovarăşă de viaţă aşa cum îşi doreşte şi care caută din cînd în cînd o companie plăcută. Asta-i tot. Acum, că ştii, mergi ?

Spusele lui sunară atît de convingător că Margot — mai mult sau mai puţin împotriva voinţei ei — nu protestă. Rămase mai departe liniştită în maşină în timp ce el îi povestea lucruri foarte vesele. Maşina trecu prin Strandvägen îndreptîndu-se spre Djurgarden. Oraşul începu să se desluşească la orizont. Din cauza frunzelor căzute drumul deveni alunecos, de aceea Nils conducea foarte prudent, foarte sigur pe el. La Blockhusuden opri pentru a prezenta actele la punctul de acces în port.

— Ultima ţigară ? şopti el, oferindu-i pachetul.

Margot luă ţigara, o aprinse, apoi rămaseră amîndoi tăcuţi. Afară se întuneca tot mai mult. Femeia tresări toată, ca şi cînd i-ar fi fost frig. El zîmbi foarte cavaleresc.

— Să mergem, zise Nils, nu mai înainte însă de a-ţi mulţumi pentru această minunată după-amiază.

Şi zicînd acestea, o îmbrăţişă şi o sărută prieteneşte. Apăsă apoi pe acceleraţie şi o porniră spre casă. La Gärdet, Margot îl dirijă pentru a ajunge cît mai repede acasă. La poartă îi zise „rămîi cu bine" şi o lăsă să plece. Părea foarte abătut...

Margot urcă cu liftul şi cînd ajunse sus constată, spre surprinderea ei, că lipsise de acasă aproape trei ceasuri. Doamne, cum mai trece timpul... Deschizînd uşa, observă lumină în mai multe încăperi.

— Pavel ! strigă şi se repezi în sufragerie fără a-şi scoate haina de blană. Pavel stătea întins pe podea într-o poziţie ciudată. Cămaşa îi era plină de sînge.

Ceva mai încolo — un pistol.

Pavel era mort !

S-a împuşcat ! a fost primul ei gînd. Observă apoi că nu se afla singură în cameră. În uşa dormitorului apăru un lungan necunoscut, privind-o fix cu ochii lui verzi-căprui pe sub sprîncenele stufoase.

— Doamna Schall ? zise acesta cu voce gravă. Soţul dv. este mort. Împuşcat. Dv. aţi făcut-o ?

Pe moment Margot nu înţelese sensul cuvintelor lui. Bine, Pavel e mort, dar nu încape îndoială că s-a împuşcat singur. Şi-a dat însă repede seama că Pavel fusese împuşcat. Asasinat ! Îl privi disperată pe individul din faţa ei, apoi privi covorul.

Pistolul !

Blestematul ăsta de pistol !

Ridică privirea şi zise răspicat :

— Nu, nu eu l-am împuşcat !

Făcu un pas înainte, leşină şi, căzînd pe podea, prinse în mînă mînerul pistolului. Îi dădu apoi drumul şi rămase întinsă cu ochii închişi.

— N-a fost prea înţelept, doamnă Schall, ce-aţi făcut ! zise lunganul. Din bucătărie ieşiră doi bărbaţi în spatele cărora se vedea un al treilea, care zise :

— Eu n-aş fi atins pistolul, doamnă Schall. Sînt comisarul O. P. Nilsson, dacă acest nume vă spune ceva. Dînşii sînt oamenii mei din secţia de criminalistică. Vă aşteptam, doamnă Schall. Şi acum fiţi amabilă şi terminaţi cu comedia asta !

Margot stătea mai departe nemişcată pe podea.

— Sjöberg, zise comisarul, adă din bucătărie o cană mare cu apă rece, e mult mai bună şi de efect decît nişte alice cu sare...

Auzind spusele comisarului, Margot se ridică brusc.

— Pentru dumnezeu, zise ea încurcată, terminaţi odată cu metodele astea gangstereşti ! Priviţi mai bine covorul...

— ...care, din păcate, are urme de sînge, spuse comisarul. Sîngele soţului dv. Ziceţi că nu dv. l-aţi împuşcat... Nu vreţi să trecem într-altă cameră ?

— Ba da, vă mulţumesc, răspunse Margot. Se ridică şi privirea i se opri asupra cadavrului lui Pavel. E mai bine aşa.

— Cadavrul va fi dus pentru autopsie, zise comisarul cu voce calmă. Chestie de rutină, după cum bine ştiţi... Pe dv., doamnă Schall, trebuie să vă rog să nu mişcaţi nimic de la locul lui. N-aţi vrea mai bine să vă mutaţi la un hotel pînă cînd vom termina cercetările ?

— Dacă mi-aţi permite să-mi iau şi geanta ar fi foarte bine, răspunse Margot buimăcită. Cînd o să terminaţi ?

— Bănuiesc că noaptea tîrziu. Acum sînteţi amabilă să treceţi puţin în bucătărie sau într-altă cameră ?

— În bucătărie, zise Margot, luînd-o înainte.

În bucătărie era dezordine, vasele erau nespălate, dar în situaţia lor...

Margot îşi dezbrăcă blana şi se lăsă într-un fotoliu. Comisarul luă haina şi i-o dădu unuia dintre oamenii săi, rămas mai în spate. Luă apoi şi el loc şi începu să bată cu piciorul tactul unui cîntec. Ochii lui pătrunzători se pironiseră asupra femeii.

Omul ăsta e periculos, îşi zise Margot, îmi vede pînă în adîncul sufletului...

— Unde aţi fost ? întrebă comisarul. Dar mai înainte de a-mi răspunde, spuneţi-mi, vă rog, cînd l-aţi văzut ultima dată pe soţul dv. ?

— Ne-am certat, răspunse ea cu glas de om resemnat... Una din certurile noastre fără rost... Era băut. Am plecat de acasă cu cîteva minute înainte de ora două. Ţin minte acest lucru pentru că era două fix cînd m-am urcat în autobuz.

— Şi după aceea ?

— Trebuie să povestesc totul ?

— Nu-i un interogatoriu oficial, nu întocmim nici măcar un proces verbal, vreau însă să ştiu ce şi cum. Pentru cercetările noastre e foarte important. Soţul dv. a fost împuşcat, iar sarcina noastră este să-l prindem pe criminal. Dacă nu vreţi, nu sînteţi obligată să vorbiţi, vă atrag însă atenţia că mai tîrziu, la interogatoriul oficial, veţi fi obligată să o faceţi.

Margot îi povesti cum şi-a petrecut după-amiaza, sărind intenţionat peste unele amănunte. A omis plimbarea cu maşina, zicîndu-şi că n-are rost să le spună, tot nu vor crede. Pentru moment comisarul s-a arătat mulţumit şi îi permise — sub supravegherea unuia dintre oamenii săi — să-şi ia poşeta

şi nişte lucruri. Era destul de neplăcut, dealtfel întreaga situaţie era absurdă...
O bănuiau într-adevăr ?
Comisarul nu o mai chinui cu alte întrebări, şi Margot putu să plece în citeva minute. În taxiul care o ducea spre „Parkhotel", unde primise o cameră, capul îi era plin de fel de fel de gînduri : cine să-l fi putut urî atît de tare pe Pavel încît să-l omoare ? Nu ştia pe nimeni capabil s-o facă. Ştia în schimb că Pavel avea mulţi prieteni... Putea fi vorba despre orice, despre o datorie la cărţi... Bine, dar Pavel era bogat... el... Vreo iubită, poate... Vreuna părăsită... Margot ştia că în ultima vreme Pavel mai umblase şi cu alte femei...
La „Parkhotel" primi o cameră frumoasă. Dormi însă prost şi se sculă devreme. Se îmbrăcă, îşi luă poşeta, plăti hotelul, luă un taxi şi se duse acasă. Locuinţa i se păru pustie. Îşi pregăti micul dejun apoi se apucă să facă curăţenie. În felul acesta reuşi să se mai lepede pentru vreo două ore bune de gîndurile care o năpădiseră. Îşi zise că ar fi cazul să bea ceva. Îşi turnă puţin „Martini" şi se aşeză în fotoliu. Nu credea în stafii şi nu-i era frică să stea singură în camera în care-l găsise mort pe Pavel. Ce-a fost, a fost ! Acum cel mai mult o interesa ce va fi... O aşteptau o groază de lucruri de rezolvat. Va trebui să vîndă casa şi asta cere timp berechet şi alergătură... Nu ştia cum îi mergeau afacerile lui Walter, dar lui o să-i spună. Sigur o să-i spună, poate are cum să o ajute...
Sigur mă bănuie pe mine de uciderea lui Pavel ? Sigur ? se întreba Margot fără încetare.
Pavel fusese asasinat în timp ce Margot se afla în oraş şi singurul care putea dovedi acest lucru era domnul acela bine, cu haina gri, Nils...
Chelneriţa ? S-ar putea ca ea să-şi amintească.
Margot îmbrăcă haina de blană şi telefonă după un taxi. Ajunse la „Golden Days" şi se aşeză la masa la care stătuse prima dată, aşteptînd să se arate chelneriţa.
Chelneriţa veni dar nu mai era cea din seara cu pricina. Margot luă ceva de mîncare şi după ce termină o întrebă despre fata care o servise cu o seară în urmă.
— A ! Vă referiţi la Lilian ? zise fata, are zi liberă astăzi.
Asta-i, deci...
Istoria se repetă. Nu trecu mult timp şi în local intră un individ, care se aşeză la masa vecină. Acesta trecu imediat la atac. Nu prea avea tact. Femeile singure sînt pentru a fi vînate ! şi-o fi zis el. Dar dacă am spus odată A, de ce n-aş spune şi B încă odată ?
— Îl cunoaşteţi pe Nils ? întrebă ea deodată.
— Bineînţeles că-l cunosc pe Nils, zise el zîmbind larg. Eu cunosc o mulţime de Nilşi : Nils Lindman [1] ...Nils Holgerson [2] şi... şi... Pe care din ei ?
— Unul care vine des pe aici.
— Şi eu vin destul de des, dar pînă acum nu am reuşit să cunosc nici un Nils. Kalle, nu-ţi place ? Numele meu e Kalle, tu cum te numeşti ?
La auzul acestei întrebări Margot o rupse la fugă. Ajunsă acasă, o sună Walter Berg, spunîndu-i că o mai sunase de cîteva ori pentru a-i spune că poate conta pe tot sprijinul lui. Margot îi mulţumi, apoi îi povesti despre toate, despre temerile ei legate de presupunerea poliţiei că ea îşi caută un alibi, că nu ştie cum să-l găsească pe omul acela în costum gri... Walter îi propuse să dea un anunţ la „Mica publicitate", o să se ocupe chiar el de treaba asta. Căzură de acord asupra textului şi se înţeleseră să se întîlnească a doua zi, întrucît în seara aceea Walter era ocupat.

Se simţea singură, neobişnuită în casa goală. Sună telefonul. La început nu avu de gînd să ridice receptorul, dar se răzgîndi. Era comisarul Nilsson, care o întrebă cu glas aspru dacă o deranjează faptul că trebuie să meargă la poliţie pentru interogatoriul oficial.
— E-n ordine, răspunse Margot.
— Ar fi bine dacă aţi veni singură, să nu vină cineva de la noi după dv.
Promise că se va duce singură şi chiar plecă într-acolo. Dură ceva pînă să ajungă la comisar, dar, odată ajunsă acolo, constată că acesta nu mai era nici ironic, nici sarcastic cum se aştepta ea să-l găsească. O invită în biroul lui, unde se putea simţi mai lejer decît în camera destinată exclusiv interogatoriilor. Îi spuse că este foarte important să spună numai adevărul.
Comisarul chemă pe unul dintre subalternii lui în calitate de martor la interogatoriu, apoi apăsă pe butonul magnetofonului. După cîteva întrebări de rutină, trecu la cele directe. Nu părea a fi prea vesel.
— Aş vrea să vă comunic că, de comun acord cu procuratura, sînteţi persoana asupra căreia cade presupunerea de a-l fi ucis ieri seară la orele 14,30 pe soţul dv.
Margot simţi că fierbe, dar se mulţumi să strîngă din dinţi.
— Resping această acuzaţie, la ora aceea eu mă aflam în oraş, departe de casă ! protestă Margot.
— Repetaţi, vă rog, tot ce aţi spus aseară, continuă comisarul. Pînă în cele mai mici amănunte...
Margot povesti despre cearta ei cu Pavel, cum a plecat de acasă rătăcind prin oraş şi cum s-a dus la „Golden Days". De data aceasta vorbi şi despre bărbatul în gri şi despre plimbarea lor la Blockhusuden şi Djurgarden şi avu un sentiment de uşurare.
Comisarul nu era nervos, el ştia de ce spusele ei de acum se deosebeau puţin de cele de ieri, era obişnuit cu astfel de situaţii. Se mulţumi să o privească foarte cercetător.
— Nu l-aţi cunoscut mai înainte pe bărbatul de care spuneţi ?, întrebă el.
— Nu, nu l-am cunoscut mai înainte, zise Margot.
— Şi cum spuneţi că se numeşte ?
— Nils, răspunse femeia.
— Nils şi mai cum ?
— Nils şi atît !
— La toţi dracii ! Cum naiba să găsim un om pe care îl cheamă Nils şi atît ?! Dar nu-i nimic, o să vedem noi. Cum arăta ? Ce maşină avea ?
— Maşina avea tapiţeria cafenie, iar pe radiator avea ceva care semăna cu o stea, dar eu nu mă pricep la maşini. În mod cert era de culoare neagră. Da, da, neagră.
— Din păcate, există o grămadă de Mercedesuri negre cu tapiţeria cafenie, spuse comisarul. Dar bărbatul, bărbatul cum arăta ? Descrieţi-ni-l cît puteţi mai exact. Cu ce era îmbrăcat ?
— Era îmbrăcat cu mult gust. Costum gri, cravată de culoare deschisă, cred că galbenă. Avea părul negru, tuns destul de scurt, bine pieptănat şi cu două intrînduri la marginea frunţii.
— Ochii, nasul, fruntea, barba ?
Margot îl privi cuprinsă de disperare.
— Nu ştiu, nu l-am studiat în amănunţime. Ştiu că avea mîini frumoase, le-am văzut cînd le ţinea pe volan. Mai ştiu că avea o haină de ploaie de culoare galbenă şi pălărie. Şi că era căsătorit. Mi-a spus de soţia lui...
— ...că nu-l înţelege, nu-i aşa ?
— De unde ştiţi ? Avea şi un inel pe deget... Îmi pare rău, dar nu l-am privit cu atîta atenţie încît să vi-l pot descrie cu lux de amănunte.
— Dar, cu toate astea, vi l-aţi amintit destul de bine, o încurajă comisarul.
Interogatoriul continuă apoi cu întrebări de control după care comisarul opri magnetofonul şi-i făcu semn poliţistului că poate pleca.
— Este ceva care mă interesează în mod special, zise comisarul. De ce aţi pus atunci mîna pe pistol.
— A fost un gest instinctiv, încercă Margot să explice.

[1] Prezentator la televiziunea suedeză — nota trad.
[2] Eroul volumului „Minunata călătorie a lui Nils Holgerson" de Selma Lagerlöf.

— A fost o prostie ceea ce aţi făcut, amprentele dv. digitale erau pe minerul pistolului, dar nu în poziţia în care aţi fi tras cu el. Noi am cercetat foarte atent urmele...

Margot îl privi debusolată. Comisarul se ridică şi începu să ridă.

— Doamnă Schall, cazul rămîne în continuare foarte grav, dar nu văd nici un motiv pentru care v-aş putea aresta. Şi ştiţi de ce? Pentru că aţi lăsat amprentele degitale pe minerul pistolului. De ce aţi fi făcut-o dacă dv. aţi fi fost asasinul? Aş vrea însă să ştiu de ce aţi pus mîna pe pistol?

— Am să vă spun, răsuflă Margot uşurată. Înţelegeţi? L-am ameninţat pe Pavel cu acest pistol în timp ce ne-am certat! Dar de împuşcat nu l-am împuşcat eu!

Ajungînd acasă Margot făcu mai întîi o baie. Se simţea uşurată pentru că i se destăinuise comisarului. Desigur, nu-l împuşcase ea pe Pavel, dar pe pistol era amprentele ei, rămase de la ameninţarea din timpul certei lor. Dacă asasinul a lucrat cu mănuşi, amprentele ei ar fi rămas mai mult ca sigur pe miner, iată de ce Margot simulă leşinul: pentru a putea şterge — căzută fiind la podea — amprentele...

Seara i se păru lungă, telefonul era încă închis aşa că nimeni n-o putea deranja. Se uită indiferentă la programul de la televizor, după care încercă să citească ceva. Stinse lumina dar nu putu închide ochii, foindu-se de pe o parte pe cealaltă.

Doamne, ce puţin îl cunoscuse pe Pavel! Oare cînd a început căsătoria lor să se destrame? Ea era un caracter puternic, era sigură de acest lucru, poate ar fi trebuit să facă ceva...

Nu ştia ce era în capul comisarului. Oare continuă să creadă că ea îl ucisese pe Pavel? S-ar putea să n-o lase în pace pînă ce nu-l va găsi pe omul în gri? Dar cum să-l găsească de una singură?

Muncită de aceste gînduri, adormi într-un tîrziu, dar se trezi repede, parcă mai obosită de cît se culcase. Îl sună pe Walter şi se înţeleseră să ia prînzul la „Golden Days", Walter urmînd să reţină o masă.

Ajunseseră devreme, localul era plin numai pe jumătate. Nu-i nimic, o să se umple el în curînd. Îi servi o altă fată, dar Margot o zări pe Lilian la o altă masă. La început Lilian păru surprinsă, dar recunoscînd-o, rîse.

— Ah, dv. sînteţi? Data trecută eraţi aşa de tristă, dar după ce a venit el...

— Nu-l cunoşteam, spuse Margot. Dv. ştiţi cum se numeşte?

Fata deveni dintr-odată foarte rezervată.

— Nu-l cunoaşteţi? Dar v-am făcut o singură notă de plată. Da, da e drept că aţi plătit pe din două. Aţi şi glumit pe tema asta, domnul director Lindgren glumeşte destul de des.

— Lindgren se numeşte? întrebă Walter.

— Lindgren am spus? făcu fata. Da, aşa se numeşte şi vine destul de des pe aici.

— Ştiţi cumva unde lucrează? întrebă Walter în continuare. Ştiţi, vrem să-i mulţumim... ne-a trimis înapoi mănuşa pe care doamna, doamna... Svensson a uitat-o în maşina dînsului...

— Lucrează, cred în al doilea imobil înalt, zise fata. Al doilea de aici, dar asta-i tot ce ştiu. Fiţi buni acum şi spuneţi ce doriţi să serviţi. Nu am vreme de stat la discuţii cu clienţii.

— Dar vă amintiţi că doamna Svensson a fost aici cu o seară în urmă împreună cu directorul Lindgren? întrebă Walter.

— A fost mai demult, răspunse fata foarte sigură pe ea. Cu o seară în urmă eu am avut liber. Dar, vă rog, ce doriţi să serviţi?

Şi zicînd acestea, fata le întinse o listă cu meniuri şi întoarse capul într-o parte.

— Bine, dar se înşală, zise Margot după ce fata plecă de lîngă masa lor.

— Un martor incomod, constată Walter. Spune, fata a spus adevărul?

Margot mişcă involuntar buza de jos în timp ce barba începu să-i tremure.

— Şi tu începi? Ce naiba, nimeni nu mă crede? A fost în seara aceea cînd a fost împuşcat Pavel. Cum aş putea uita? Ţi-am mai spus, nu! Şi comisarului i-am spus.

— Eu te cred, zise Walter calm, dar trebuie să să fim foarte siguri. E nevoie de un avocat...

Fata le aduse comanda şi ei mîncară în linişte. Walter bău o cafea, Margot o bere. Discutară apoi de toate, dar problema numărul unu era cum să-l găsească pe directorul Lindgren.

— E-o treabă destul de complicată să cauţi un Lindgren în imobilele alea înalte...

— Am să-l găsesc, răspunse Margot foarte sigură pe ea. Am să încep de jos şi pînă ajung sus dau eu de el. Mai devreme sau mai tîrziu tot am să dau eu de Lindgren.

— Asta în măsura în care el lucrează într-adevăr acolo, obiectă Walter. De unde poate şti fata aşta atît de precis?

Walter plăti şi o mai întrebă o dată pe fată dacă e sigură că Margot fusese în local cu o seară înainte ori mai demult. Fata o ţinu mai departe pe a ei...

— De unde ştiţi că domnul director Lindgren lucrează acolo unde aţi spus că lucrează? întreabă Walter, avînd grijă ca în glas să nu i se deslușească nimic oficial.

— Aşa ştiu eu, răspunse fata uitîndu-se în jur şi plecînd.

— Îmi pare rău, zise Walter, dar cercetările trebuie să le faci singură. La trei trebuie să mă scol şi trebuie să-mi pregătesc şi cîteva lucruri.

— Bine-nţeles, răspunse Margot şi se ridică. Mulţumesc pentru trataţie. Cel puţin acum ştim cum îl cheamă şi unde lucrează. Cît priveşte ziua în care am fost aici e clar că fata se înşală.

Se despărţiră în faţa localului, Margot plecînd încet spre imobilul cel înalt din apropiere.

Walter avea desigur dreptate: să găseşti un Lindgren oarecare într-o clădire înaltă ca asta era o treabă nu prea simplă. Margot îşi începu investigaţiile cu prima clădire şi avu suficiente prilejuri să cunoască şi oameni buni şi mai puţin buni, fie direct, fie prin telefon. Pe directorul Lindgren însă nu-l găsi!

La al doilea imobil înalt, acelaşi rezultat. Începură să o doară picioarele şi, în plus, o părăsi şi curajul. Să cauţi acul în carul cu fîn...

La cel de-al treilea imobil, ghinionul femeii se frînse. La unul din secretariate, una din femei îi spuse: „Domnul Lindgren e ocupat. Pe cine trebuie să anunţ, sau ştie că veniţi?".

— Pe doamna Schall, răspunse Margot fără să stea pe gînduri.

Dactilografa deveni dintr-odată foarte atentă, numele îi era cunoscut dar nu ştia de unde.

— Vă rog, luaţi loc, o invită femeia.

Margot luă loc într-un fotoliu neaşteptat de comod, privi în jur şi îşi zise că biroul e foarte elegant. Se gîndi că nu citise numele întreprinderii întrucît era obosită şi dorea să termine cu toate în timpul cel mai scurt... Speranţele începură să-i renască. Dar cum să înceapă? Să treacă direct la obiect? Aşa ar fi cel mai bine, să-l şocheze puţin şi să aştepte apoi să vadă cum reacţionează.

Aşteptarea se prelungi. După vreo oră, dactilografa îi făcu semn lui Margot că poate intra.

Bărbatul de la birou era la vreo cincizeci de ani. Zîmbi nesigur şi se înclină puţin în scaun.

— Cu ce aş putea să vă fiu de folos, doamnă Schall? întrebă el.

— Doamne, zise Margot, cum să ies acum din încurcătura asta?

— Iertaţi-mă, zise. E vorba de o neînţelegere... Şi eu vă reţin de la treburi. Eu caut un anume director Lindgren despre care ştiu doar că lucrează într-unul din aceste imobile.

— Oh, făcu omul de la birou.

— Știți, nu știu cum se numește întreprinderea la care lucrează, nici măcar nu știu în care clădire lucrează, alerg și eu de jos-sus, de sus-jos și întreb pe toată lumea de directorul Lindgren...

Omul de la birou, care de bună seamă era și el un director Lindgren, rămase încurcat.

— Asta-i lucrul cel mai comic pe care l-am auzit în viața mea, zise el încet. Sînteți desigur obosită, n-ați vrea să beți ceva ?

— Cu multă plăcere, răspunse Margot fără să stea pe gînduri, numai să nu vă rețin prea mult de la treabă. Un pahar cu apă.

— Poate un coniac, șopti directorul Lindgren cu speranța pe care i-o trăda fața lui puțin schimbată la culoare.

— Cu condiția să fie foarte mic, răspunse ea.

Lindgren se ridică și Margot observă că avea cîteva kilograme bune peste greutatea pe care ar fi trebuit să o aibă și înțelese că acesta dorea ca ea să-i țină companie la un coniac. Și nu se înșela.

— Iertați-mă, zise, sînteți doamna Schall dacă am reținut bine.

— Ba da, răspunse Margot.

— Înseamnă că soțul dv., se încurcă Lindgren, a murit în împrejurări ciudate...

— Da.

— Dar de ce alergați de zor căutîndu-l pe directorul Lindgren ?

Margot deveni bănuitoare. Omul ăsta e desigur mai bătrîn decît arată, își zise. Să tot aibă la șaizeci de ani... Ar fi exclus oare să aibă un fiu de vreo patruzeci... ?

— Domnule Lindgren, zise, dv. nu aveți un fiu, tot director ?

— Din păcate nu am nici un fiu, răspunse, iar în întreprinderea aceasta nu mai există nici un bărbat cu numele Lindgren, dacă asta vă interesează. Dar nu mi-ați răspuns la întrebare.

— Dar ce m-ați întrebat ?

— De ce alergați de colo-colo întrebînd de directorul Lindgren, tocmai acum cînd soțul dv. a murit ?

— E o poveste lungă, îmi pare rău dar n-o pot da în vileag. Acum trebuie să plec.

Margot se ridică și își luă haina de blană.

— Ați fost foarte amabil, domnule director Lindgren, tare aș fi vrut ca dv. să fiți directorul Lindgren pe care îl caut...

— Și eu, zise el înconjurînd biroul și ajutînd-o pe Margot să-și îmbrace blana. Vă doresc mult noroc în cercetările ulterioare.

După acest intermezzo se simți oarecum înviorată, chiar dacă acțiunea ei nu fusese încununată cu succes. Examină apoi și restul celui de-al treilea imobil, dar fără nici un rezultat. Hotărî să-și ia o pauză binemeritată și intră într-o ceainărie. Atmosfera era aici neobișnuit de calmă, dar Margot se simți de parcă cineva ar fi minat-o de la spate...

Se îndreptă apoi spre ultimul imobil. Curajul începuse să o cam părăsească. Fiecare insucces o marca și e de mirare că încă nu depusese armele. De fapt, nici nu-și putea permite să capituleze. Toate imobilele astea înalte trebuiau bine puricate. Și iat-o pornind mai departe cu gîndul de a le cerceta pînă la ultimul apartament.

Ieși din al cincilea imobil și se opri în stradă, gîndindu-se la ghinionul care o păștea. Totul fusese în zadar. Dar dacă fata de la restaurant a indus-o în eroare atunci cînd i-a indicat imobilul înalt ? Cu pași grei se întoarse la al doilea imobil. Oare îl examinase destul de atent ? Își aminti că liftul nu oprise la un etaj. Să fi fost cumva al noulea ?

Începu să urce.

În principiu toate palierele erau la fel, dar știa cu precizie că la etajul al nouălea nu oprise. Încercă să deschidă o ușă și în încăpere văzu o fată care aranja niște hîrtii pe un birou...

— Pe cine să anunț ? întrebă fata.

— Pe doamna Svensson, spuse Margot, care între timp învățase lecția.

Fata o anunță șefului și, spre plăcuta surpriză a lui Margot, îi spuse că directorul va fi liber peste cîteva minute.

Stînd pe scaun, Margot simți o durere cumplită în picioare, dar spera că se află în sfîrșit pe drumul cel bun. Acum sau niciodată ! În sfîrșit, fata o pofti să intre. Bărbatul de la birou se ridică să o întîmpine.

Era el !

O privi cu ochi lipsiți de orice expresie.

— Vă rog să luați loc, doamnă Svensson, spuse, cu ce vă pot fi de folos ?

— Cum, nu mă mai cunoști ? strigă Margot.

El o privi cu răceală.

— Dar nu v-am văzut niciodată, zise el.

Disperată, Margot căzu într-un fotoliu.

— Bine, dar trebuie să-ți amintești de mine, am fost împreună la „Golden Days" și apoi m-ai dus la Blockhusuden și la...

— Nu înțeleg nimic, nu știu despre ce vorbiți, spuse Lindgren și fața lui căpătă o expresie de răutate. Dacă ați venit aici sub nume străin și identitate falsă pentru a-mi face reproșuri fără noimă, aș putea să vă cer foarte clar să mă lăsați în pace. Și așa am de lucru pînă peste cap...

— Data trecută nu vorbeai astfel ! spuse Margot cu voce calmă și în plus erai de-a dreptul fermecător. Și aveai și timp berechet... Ba, la urmă, m-ai și sărutat...

— Povestea asta începe să devină agasantă, zise Lindgren cu voce fermă. Nu știu cine sînteți și nici nu vreau să știu ! Și vă repet că nu v-am văzut în viața mea. Acum, dacă sînteți bună, vă rog să plecați...

Margot se ridică și se îndreptă spre ușă. Puse mîna pe clanță și se opri :

— Să nu cumva să-ți închipui că am capitulat. Am să vorbesc cu comisarul Nilsson, te va face el să-ți schimbi atitudinea...

— Dv. ați înnebunit cu totul, zise Lindgren ridicîndu-se. Ce amestecați poliția în povestea asta ? Și, la urma urmelor, dv. cine sînteți ?

— Sînt Margot Schall și soțul meu a fost asasinat exact în timpul cînd eram împreună la „Golden Days" și poliția mă suspectează... și eu trebuie să le dovedesc că am fost acolo cu tine, asta-i tot ! spuse Margot dintr-o singură răsuflare.

— Din moment ce nu dv. l-ați ucis pe soțul dv. nu vi se poate întîmpla nimic, zise el calm. În ceea ce mă privește, vă asigur că vă înșelați, nu v-am văzut pînă azi...

— Rămîne de văzut, răspunse Margot, reușind să se stăpînească atît de bine, că nici măcar nu trînti ușa.

Își notă foarte exact numele firmei „Halldex-Import-Export". În mod cert nu trebuia să capituleze ! Directorul Lindgren de la „Halldex" era una și aceeași persoană cu Nils al ei de la „Golden Days"...

Dar de ce nega ? De ce o ținea morțiș că nu o cunoștea ? Ea nu putea înțelege acest lucru și își repetă cele două întrebări pînă spre seară, cînd veni Walter să cerceteze niște hîrtii. Stînd la un pahar de coniac, pe canapea, Margot își dădu seama ce lucru minunat e să ai pe cineva apropiat, alături de tine, așa cum îl avea ea pe Walter.

— De ce n-a vrut să recunoască că ne-am întîlnit ? repetă Margot.

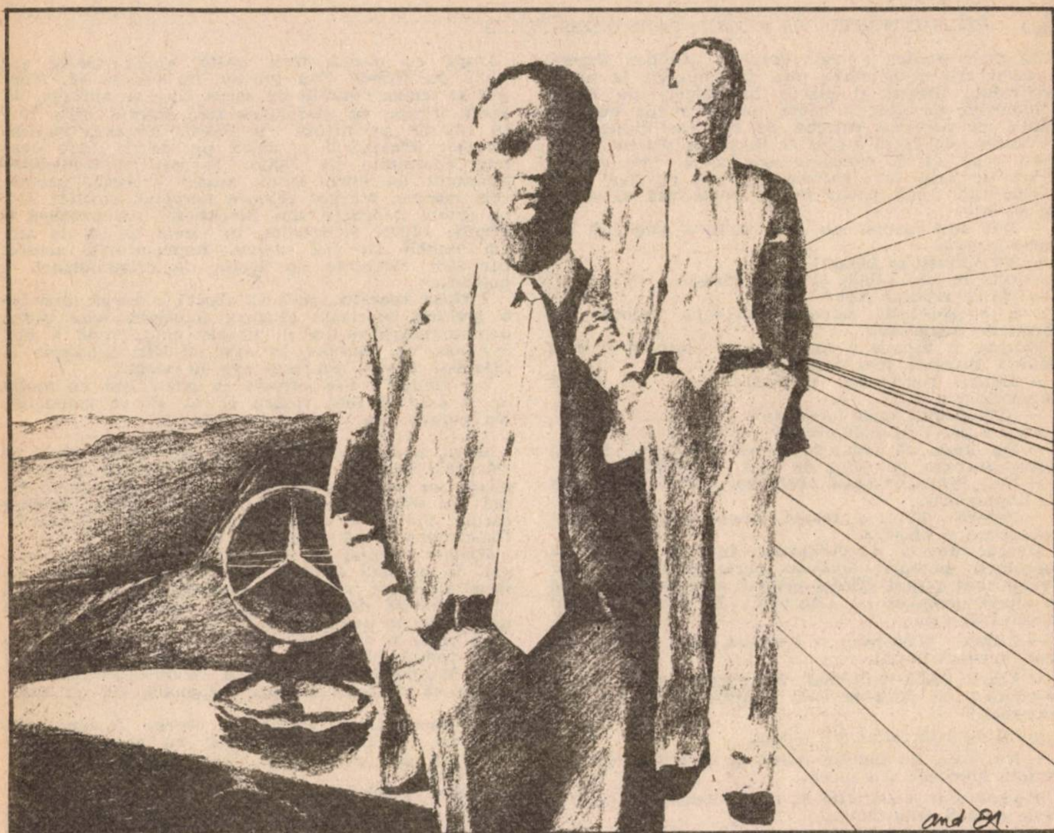
— O fi avînd și el motivele lui. Dar tu ești sigură că el este ?

— Absolut ! Același păr, aceeași ochi, același glas. Doar și chelnerița a recunoscut că ne-a văzut împreună.

— Da, dar ea spune că a fost într-altă zi.

— Se înșală. N-am mai fost pe la „Golden Days" de cîțiva ani. Desigur se înșală în privința datei, dar nu vrea să recunoască...

— Și cum ai de gînd s-o dovedești ?

— Trebuie să vorbesc cu comisarul, o să-i vină el de hac lui Lindgren. Blestematului ăstuia de Nils! Auzi la el: „Numai te rog să nu-mi spui Nils!" Halal secătură!

Margot făcu deodată ochii mari.

— Ascultă, Walter, tu crezi că el îl cunoștea pe Pavel?

Walter rămase o clipă pe gînduri.

— Pavel avea o mulțime de cunoscuți, dar nu-mi amintesc ca, vreodată, să fi pomenit de vreun Lindgren sau de firma lui. Dar să nu zic vorbă mare, s-ar fi putut ca Pavel să-l fi cunoscut din-afara serviciului. Nimic nu-i imposibil...

— Ce părere ai, dacă el n-a venit întîmplător la „Golden Days"? Dacă m-a urmărit?

— Sună nițel cam fantastic...

Rămaseră o clipă amîndoi tăcuți.

— Totdeauna trebuie să existe ceva care să-mi dea mie bătaie de cap, zise Margot. El e însurat, mi-a vorbit de soția lui, avea și verighetă... Ce crezi, nu cumva o face din motivul banal că soția lui e teribil de geloasă și el nu vrea să se trădeze că mai are legături cu vreo femeie, cu vreo femeiușcă?

— Femeiușca fiind tu?

— Să zicem.

— Totuși tu i-ai spus de ce-l cauți. Orice bărbat cumsecade te-ar ajuta într-o situație ca asta...

— Numai că Nils Lindgren nu-i un bărbat cumsecade...

— Nu știu, cred însă că la ideea de a-i spune totul comisarului ar trebui să renunți. El și așa știe deja despre Lindgren.

— Da, dar nu știe de care Lindgren e vorba.

— E adevărat, dar îi poți spune la telefon. Vrei să mai discutăm sau preferi să te duci să te culci?

— E timpul să mă întind puțin; mă tem că mîine o să am febră musculară. Urcatul și coborîtul a cinci imobile înalte e o treabă serioasă, chiar dacă am mai folosit și liftul.

A doua zi, Margot sună la secția de criminalistică, dar comisarul Nilsson nu era acolo. Ea lăsă vorbă cine l-a căutat și că-l va chema ea mai tîrziu. Deocamdată nu voia să primească nici un telefon. Ca să se deconecteze, o sună pe coafeza ei și fixară o zi și o oră. Se duse apoi la bucătărie, mîncă ceva în fugă, coborî și se urcă în autobuzul de oraș. Se simțea din nou proaspătă și remontată.

La poliție avu norocul să-l găsească imediat pe comisarul Nilsson, căruia îi povesti toată goana ei după Lindgren. Comisarul rîse cu subînțeles cînd Margot îi povesti că Lindgren se prefăcea că n-o cunoaște.

— Dar e el, domnule comisar! îl asigură Margot, sînt absolut sigură. Și, în plus, și o chelneriță de la „Golden Days" poate depune mărturie că ne-a văzut împreună.... Chiar dacă afirmă că am fost acolo într-o altă zi, se înșală, pentru că intram acolo pentru prima dată după mulți ani...

— E o poveste destul de ciudată, răspunse comisarul gînditor. Pe chelneriță cum o cheamă?

— Nu știu.

— Încercați mai întîi să aflați și vom vedea după aceea ce-i de făcut.

Cu aceste cuvinte o conduse pe Margot, care devenise din nou neliniștită. Comisarul nu o crezuse, asta era clar.

Se duse pentru a treia oară la „Golden Days". Localul era neschimbat, plin şi zgomotos la barul englezesc, liniştit şi plăcut în partea din fund. Chelneriţa pe care o căuta nu se vedea însă. O căuta cu privirea, întrebă de ea, dar nimeni nu o văzuse. Se aşeză atunci la masa cu pricina. Fata care veni să ia comanda era nouă. Margot întrebă de fata care servise înaintea ei, dar chelneriţa cea nouă părea foarte refractară şi spuse că nu ştie.

— Dar nici măcar nu ştiţi cum o chema ? întrebă Margot.

— Vă referiţi la Lilian ?

— Da, la ea. Lilian şi mai cum ?

— De ce vreţi să ştiţi ?

— E o problemă foarte importantă. Trebuie s-o întîlnesc neapărat !

Margot îi întinse o hîrtie de 10 coroane şi fata deveni imediat mai înţelegătoare.

— Lilian Karlström, răspunse fata. Ce doriţi să serviţi ?

— Ştiţi cumva unde locuieşte ?

Fata o privi cu nedumerire.

— De unde să ştiu, nu sîntem prietene, dar îl puteţi întreba pe şeful de sală. Ce serviţi ?

— Un „Martini" dacă problema asta e chiar atît de importantă.

— Pentru mine e foarte importantă, răspunse chelneriţa şi dispăru.

Margot deveni nerăbdătoare. Înţelese îndată că lucrătorii localului foloseau perioada din zi cînd aveau mai puţini clienţi pentru a se odihni. Fata îi aduse paharul cu „Martini". În urma ei veni şi şeful de sală.

— Lilian Karlström o cheamă, zise el, dar nu mai lucrează la noi.

— Cum adică nu mai lucrează ? Aşa, dintr-odată ? Şi, dacă-mi este permis, de ce nu mai lucrează ?

Şeful de sală ridică din umeri.

— Nu ştiu, nu cunosc motivul. Şi-a luat pur şi simplu lucrurile şi a plecat.

Margot avu o senzaţie stranie. Ciudat cît de nefavorabile îi erau toate...

— Adresa i-o cunoaşteţi ?

— Pe dinafară nu, dar o putem afla de la birou. Pot să întreb, dacă...

— Vă mulţumesc, sînteţi foarte amabil, foarte drăguţ din partea dv.

Şeful se întoarse după scurt timp şi-i spuse o adresă, pe Asögatan. Margot îi mulţumi şi plăti băutura de care nici nu se atinsese. Chelneriţei îi întinse, spre surprinderea ei, un bacşiş consistent.

În stradă luă un taxi şi ajunse în cartierul Söder în faţa unei case care abia se mai ţinea... După ce bîjbîi pe nişte scări întunecoase şi fără lift ajunse la uşa pe care o căuta. Bătu, dar nu-i răspunse nimeni. Apăsă pe clanţă. Uşa era încuiată. Pe scări era un aer înecăcios, şi Margot coborî foarte abătută.

Să-i lase fetei un bileţel în cutia de poştă ? Dar ce să-i scrie ? Din aceste gînduri o întrerupse un gentleman, om între două vîrste, care-i făcu în fugă cîteva propuneri, considerînd-o, desigur, altceva decît era în realitate. Reuşi să se descotorosească de el şi coborî în fugă scările. Ajunsă în uşa imobilului, trebui să aştepte puţin deoarece tocmai intra o mămică cu doi copii de mînă. Femeia părea obosită. O privi cercetător pe Margot, dar aceasta îşi întoarse faţa.

Un taxi era greu de găsit pe acolo. Luă metroul. Era foarte prost dispusă. Vagonul era plin, aşa că dispoziţia ei rămase neschimbată. Ajunse acasă, deretică puţin prin bucătărie şi făcu o omletă, deşi nu-i era deloc foame. Gîndul la casa de pe strada Asögatan nu-i dădea pace. Aerul şi mirosul acela produceau o impresie neplăcută prin ele însele...

După ce mîncă fără poftă, spălă vasele şi-i sună pe Walter. Din păcate, nu era acasă. Margot se temea cumplit de seara care se apropia, de aceea începu să răsfoiască fără interes nişte hîrtii rămase pe biroul lui Pavel. Renunţă repede. Întrucît televizorul o călca pe nervi, dădu drumul aparatului de radio. Tocmai se transmitea buletinul de ştiri. După ştirile externe, urmară cele interne. Margot rămase perplexă auzind: Azi, în strada Asögatan din Stockholm s-a petrecut o dramă. Lilian Karlström, în vîrstă de 23 de ani, s-a sinucis cu gaz metan. Împrejurările acestui caz sînt cercetate de secţia de criminalistică a poliţiei..."

Închise aparatul, fără să scoată o vorbă. Primise o lovitură mortală: singura persoană care putea depune mărturie că în timpul cînd Pavel a fost asasinat, ea, Margot, se afla cu Nils Lindgren la „Golden Days", nu mai era în viaţă !

S-a sinucis ? S-a otrăvit cu gaz ? Dar ce motiv ar fi avut o fată tînără ca ea să se sinucidă ? Nu cumva era altceva la mijloc ?

Seara, noaptea şi dimineaţa zilei următoare i se părură o veşnicie. Reportajele din ziarele de dimineaţă nu aduceau elemente noi despre întîmplarea din strada Asögatan, în afara unuia potrivit căruia poliţia criminală îşi continuă cercetările. Deocamdată însă nici un comunicat.

Margot îl sună pe Walter, dar acesta era ocupat. În această situaţie nu-i rămăsese altceva de făcut decît să trieze corespondenţa : începură să vină scrisori de condoleanţe, redactate toate pe un ton destul de ambiguu.

La prînz o chemară din nou la poliţie. De data asta veniră şi o luară cu maşina, fapt pentru care Margot le era profund recunoscătoare. Nu-i plăcea să conducă maşina personală, iar cu autobuzul...

Comisarul trecu direct la obiect. Începu fără ocolişuri cu Lilian Karlström, cu moartea ei şi vroia să ştie ce făcuse Margot în după amiaza respectivă.

Margot îi povesti cum făcuse rost de adresa lui Lilian, dar comisarul o lăsă să înţeleagă că era la curent cu acest amănunt. După aceea povesti despre drumul şi vizita ei la casa din strada Asögatan, lucruri pe care comisarul le cunoştea, de asemenea.

— Cît aţi stat în casa din Asögatan ? o întrebă.

— Numai cît am urcat scările, am bătut la uşă, am apăsat pe clanţă şi am coborît. Acum îmi dau seama că mirosul pe care l-am simţit pe scări era de gaz. Eu nu am aragaz cu gaz, ci electric, ştiţi... nu prea sînt obişnuită cu gazul...

— Aţi fost văzută cînd ieşeaţi din casa aceea, doamnă Schall, zise comisarul, iar martorii spun că eraţi foarte răvăşită.

— Nu mai mult decît în mod obişnuit, domnule comisar, se apără Margot. Totul acolo era neprietenos : cartierul, casa, oamenii... Pînă şi tipul care m-a acostat pe scară, m-a luat probabil drept una d-alea...

— Casa respectivă este înregistrată în cartoteca noastră de case rău famate, spuse comisarul. Aşa că nu era nimic ciudat în atitudinea lui. Greşeala lui este de neiertat, desigur, dar de înţeles.

— Mămica aceea cu doi copii părea însă o femeie de treabă.

— Doamna aceea va fi un martor valoros, spuse comisarul. Ea susţine că v-aţi ascuns faţa cînd aţi trecut pe lîngă ea. V-a descris foarte exact.

— Dar, de fapt, ce s-a întîmplat în casa de pe strada Asögatan ?

— Cum, chiar nu ştiţi, doamnă Schall ?

— Adică vreţi să spuneţi că mă bănuiţi...

— Sînteţi amestecată în comiterea a două crime, stimată doamnă Schall !

— Moartea lui Lilian a fost deci o crimă !

— Aşa se pare, dar încă nu sînt toate lucrurile clare. În amîndouă cazurile însă dv. aţi fost la locul crimei ! Şi vă mai miraţi că bănuiala cade asupra dv. ?

— Nu, nu mă mir deloc, numai că eu n-am nimic comun cu ele.

Comisarul se uită la Margot cu o privire aproape părintească, apoi zise :

— S-ar putea ca dv. să luaţi lucrurile foarte uşor, doamnă Schall, dar situaţia este foarte gravă. Procurorul înclină pentru arestarea dv., am căzut însă de acord să mai aşteptăm puţin.

— Dar ce s-a întîmplat acolo ?

— În mod normal n-ar trebui să vă spun, zise comisarul. Aparent, otrăvire cu gaz, dar fata are cîteva urme, iar autopsia nu şi-a spus încă cuvîntul. Părerea mea este că o să se confirme ipoteza potrivit căreia Lilian Karlström a fost sugrumată cu un fular de mătase. Am găsit pe gîtul ei cîteva fire de mătase.

— Asta-i groaznic ! zise Margot, se pare că sînt înconjurată numai de criminali.

— Cam aşa s-ar părea, doamnă Schall. Şi, spre informarea dv., vă pot spune că am vorbit cu directorul Lindgren. El neagă vehement că ar fi fost nu demult cu dv. la „Golden Days".

Margot încremeni.

— Nemernicul ! Minte, domnule comisar, minte !

— Se pare că toţi mint, numai dv. spuneţi adevărul, doamnă Schall, zise comisarul. E un caz cu totul aparte.

— Mai mult decît aparte, răspunse Margot ridicîndu-se. Am terminat ?

— Pentru astăzi, da. Vă mulţumesc că aţi venit.

— Aveam de ales ? întrebă Margot.

Plecînd de la comisar, Margot era convinsă că nu avea de ales. Şi mai era convinsă că Lindgren trebuie făcut să recunoască. Dar cum ? Iată ce nu ştia Margot !

Acasă Margot aprofundă această problemă. Lindgren trebuie atins în punctul său cel mai vulnerabil şi punctul acesta era soţia lui. Dar cum să facă ? Să declanşeze atacul mai înainte ca el să vină acasă ? Bine, dar nici măcar adresa nu i-o ştia....

Puse mîna pe telefon şi sună la „Halldex". Vorbi prin centrală.

— Alo, aici florăria „Centrum", începu ea. Avem un buchet de flori pentru doamna Lindgren şi nu ştim unde să-l trimitem... Nu-i ştim adresa de acasă, aţi putea să ne-o spuneţi ?

— Aşteptaţi să vă facem legătura cu domnul director Lindgren...

— Poate n-ar trebui, ştiţi, s-ar putea să fie... N-aţi putea s-o aflaţi dv. ?

— Locuieşte în Saltsjöbaden, dar... o clipă, tocmai vine domnul director. Cel mai bine ar fi să vorbiţi chiar cu dînsul...

Margot închise imediat. Luă apoi cartea de telefon şi începu să caute. Din fericire, în Saltsjöbaden locuia un singur director cu numele Lindgren. Notă adresa şi se uită la ceas. Avea destul timp, dar n-ar strica să dea o raită pe lîngă casa lui Lindgren să vadă dacă locuieşte acolo sau în altă parte.

Îi era cald, de aceea îmbrăcă ceva mai subţire. La gît îşi puse un fular de mătase, gîndul la Lilian Karlström o îngheţă însă.

Cine să fie individul care îl ura atît de mult pe Pavel încît a ajuns să-l ucidă ? Şi cine era omul care o ura atît de mult pe Margot, încît urmăreşte ca ambele crime să cadă asupra ei ?

Iată două întrebări care nu erau nici de departe cele mai plăcute. La urma-urmelor poate că nici nu era vorba de ură. Crimele se comit şi din alte motive : din frică, de exemplu. Sau pentru bani, de cele mai multe ori.

Cum o fi stînd Pavel cu finanţele ?

Toate aceste întrebări i se împleticeau în cap, de aceea — gîndi ea — cel mai bun lucru ar fi să-şi vadă de planurile ei. Mai precis, de noul ei atac asupra lui Lindgren, a „frumosului Nils", cum îl botezase.

De data aceasta luă maşina. Traversă oraşul fără să-şi dea seama cînd ajunse la Saltsjöbaden. Încercă să se orienteze după plan, dar nu reuşi să găsească strada pe care o căuta. Trecu prin Typpen noul centru comercial din Saltsjöbaden şi ajunse la o florărie. Aici cineva îi făcu o descriere amănunţită a drumului. Merse mai departe spre Solsidan şi opri în Älgövägen. Aici era. O vilă ca toate celelalte, nimic deosebit, constată ea.

Parcă cu grijă maşina pe-o stradă lăturalnică şi rămase în aşteptare. Îşi pusese la punct pînă în cele mai mici amănunte planul strategic : Lindgren o să vină acasă, o să coboare din maşină şi atunci ea o să-i iasă în cale.

Trebui să aştepte destul de mult, dar în sfîrşit în faţa casei lui Lindgren opri o maşină din care cobori un bărbat. Afară se întunecase, dar Margot îl recunoscu uşor. Era el !

Cobori şi ea din maşină şi începu să alerge pe stradă spre el. Nils tocmai puse mîna să deschidă poarta, cînd, întorcîndu-se, o văzu.

— Nils ! strigă femeia, tot nu mă cunoşti ?

El rămase stană de piatră. Respiră apoi din adîncul plămînilor.

— Oh, dv. din nou ! zise. Acum ce mai doriţi, doamnă Svensson ?

— Aşadar, nu m-ai uitat !?

— După cum v-am spus cu prilejul singurei întîlniri de la biroul meu, povestea asta începe să devină agasantă, zise el cu voce aspră. Iar acum veniţi după mine şi acasă !

Margot se uită înspre vilă şi văzu cum draperia se dădea încet la o parte.

— Cred că soţia ta te vede, zise Margot.

Nils se întoarse şi o porni spre maşina lui. Margot îl urma ca o umbră. Cînd ajunseră lîngă portiera maşinii îl opri. Îi puse mîna pe umăr.

— Ţi-am spus doar că sînt hotărîtă să nu capitulez, zise ea şuerat. Nu-mi vei scăpa ! Am să te oblig să recunoşti că am fost nu demult împreună la „Golden Days" şi că ne-am plimbat apoi pînă la Djurgarden. Cu riscul de a-ţi strica liniştea căminului !

— Dv. sînteţi nebună ? Nu vă ajunge că aţi pus poliţia pe urmele mele, acum îmi veniţi şi în casă ? Nu vă este ruşine !

— Nu, domnule Lindgren, cînd la mijloc e viaţa mea, nu mi-e ruşine !

— Dar dacă sînteţi nevinovată, n-are ce să vi se întîmple. Daţi-vă la o parte, altfel, pe dumnezeul meu, trec peste dv. !

Şi zicînd acestea se aruncă pe volan şi răsuci cheia în contact. Maşina porni în viteză, iar Margot trebui să sară în lături pentru a nu fi prinsă cu bara din faţă. Maşina se frecă puţin de un zid, trecu însă de el şi intră în curte. Nils lăsă poarta deschisă şi intră în casă.

Margot rămase înciudată în stradă, abia mai respirînd. Asta era prea de tot ! Îi venea să sune, să intre şi să-l vadă cum va reacţiona. Dar mai există şi alte modalităţi, nu ?

Plecă încet spre maşina ei, după care o luă agale spre oraş. Aşadar el se complăcea mai departe în rolul omului de nimic ! Ce motiv să aibă ? Să-i fie frică de soţia geloasă ? Ce altceva ar putea fi ?

Ajunsă acasă se aşeză pe un scaun şi încercă să-şi adune gîndurile. Nu ştia dacă va mai găsi în ea puteri pentru a rezista. Îi era însă teamă de poliţie... Iar dacă Lindgren va continua să nu recunoască, n-o să aibă nici o şansă...

Îl sună pe Walter doar ca să se afle în treabă și îl invită la cină. El îi mulțumi și-i promise că o să vină. Margot începu de îndată pregătirile pentru a-l primi pe Walter așa cum se cuvenea. Walter veni și îi aduse un buchet de flori, care o înveseliră puțin. Mîncară în bucătărie, apoi spălară vasele împreună. Se așezară pe canapea încercînd apoi să se destindă, fără însă să reușească.

Margot îi povesti escapada ei din Saltsjöbaden, apoi trecu repede la cea mai importantă dintre probleme: cum să-l facă pe Lindgren să recunoască că se cunoscuseră la „Golden Days“?

— Ce motive ar putea avea pentru a nega că ne-am cunoscut acolo? Doar între noi nu s-a întîmplat nimic. S-au întîlnit doi oameni, un bărbat și o femeie. Ei și?

— Am început niște investigații, zise Walter aprinzîndu-și o țigară. N-am găsit nici o legătură între biroul nostru și firma „Halldex“. Ceva însă tot am aflat despre firma asta. Ea aparține bătrînului Egbert Hall, care deține majoritatea acțiunilor. Fiica lui are și ea o parte, iar frumosul tău Nils o altă parte. Una mică. Bătrînul domn încă mai conduce firma, deși are peste șaptezeci de ani. Un adevărat patriarh. În fiecare duminică se duce la biserică și face acte de caritate, condamnă păcatele vremurilor noastre și îmi este destul de lesne să-mi imaginez reacția lui cînd va afla că dragul lui ginere mai face din cînd în cînd escapade și cu alte femei decît fiica lui! Ca să nu zic... femeiuști. Pricepi?

— Încep să pricep cît de cît. Au cumva și copii nenorociții ăștia?

— Nu, copii nu au, dar au un cîine.

— L-am auzit lătrînd.

— Se zice că ar fi la fel de urît ca și stăpîna lui.

— Nu vorbi așa.

— Nils nu-și închipuia că lucrurile or să evolueze așa cum au evoluat. El și-a închipuit că o să aibă o aventură cu o doamnă care-i convenea și care o să-și țină gura, așa cum o să facă și el. De aceea a fost foarte șocat cînd s-a pomenit față-n față cu tine, cerîndu-i să recunoască că v-ați întîlnit.

— Dar a fost o întîlnire cu totul și cu totul nevinovată.

— Așa crezi tu, dar care crezi că ar fi părerea lui papa Hall? În mod categoric, el o să fie de altă părere. Nu uita că prietenul tău Nils este dependent de stăpînul firmei, de raporturile cu socrul său.

— Bine, zise Margot, și eu trebuie să sufăr din pricina asta? Ce-ar fi dacă aș porni un atac direct la papa Hall?

Walter o privi aproape năucit.

— Nu poți face una ca asta!

— Și de ce, mă rog?

— Pentru că așa ceva nu se face!

— Îi declar război, zise Margot, și ochii îi străluciră într-un fel aparte. Un război al nervilor. Trebuie atacat pe toate fronturile. Am să-i scriu și am să-i spun că am să relatez soției și socrului lui toată povestea, toate propunerile lui imorale. Să vedem, poate o să-și revină la sentimente mai bune...

— Nu te sfătuiesc s-o faci, ăsta-i șantaj!

— Aș putea să-l chem la birou, dar nu mi-ar spune nimic... N-ai vrea să vorbești tu cu el? În calitate de consilier juridic al meu. Ar fi ceva oficial...

— N-ar fi tocmai lucrul cel mai bun, cel mai bine ar fi ca eu să rămîn în umbră, dar dacă ții neapărat...

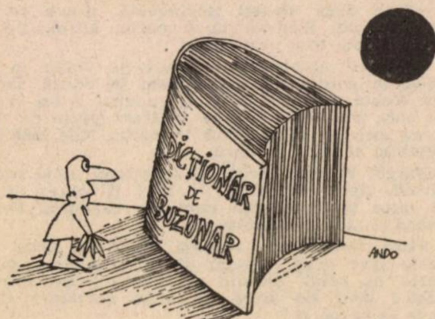
— Nu, nu țin neapărat, ai făcut destule pentru mine și fără asta... Dar îți dai seama ce importanță are pentru mine problema asta?

— Bineînțeles că îmi dau seama, dar, din moment ce n-ai săvîrșit tu crima, n-are ce să ți se întîmple...

— Așa spunea și Nils! zise Margot ridicîndu-se. Acum te rog să pleci, mai am încă ceva de rezolvat. Îți mulțumesc mult pentru flori și pentru întreaga seară.

Margot se așeză la birou și luă o bucată de hîrtie și un creion. Făcu cîteva ciorne pînă cînd, în final, ajunse la următoarea formă a scrisorii adresate lui Lindgren:

> „Nu înțeleg de ce te încăpățînezi să nu recunoști că ne-am întîlnit la „Golden Days“, că am fost la Djurgarden, că ne-am sărutat și că după aceea ne-am dus fiecare la casa lui! Doar totul a fost cît se poate de nevinovat. Te rog să mă crezi că pentru mine acest lucru are o importanță excepțională. Trebuie să dovedesc că nu mă aflam acasă atunci cînd soțul meu a fost asasinat. Or, acest lucru nu-l pot face decît cu sprijinul tău. Nu-mi face greutăți. Sînt disperată! În caz contrar voi fi nevoită să fac ceea ce n-aș face într-o altă situație: mă voi adresa soției tale și socrului tău.
>
> Margot Schall.“

OCTAVIAN ANDRONIC

MIHAI PANZARU-PIM

Luă plicul, aplică un timbru şi dădu să coboare pentru a-l pune la cutia poştală. Puse adresa biroului lui şi adăugă „personal". Se răzgîndi însă. Dacă punea scrisoarea acum, ea va ajunge la destinaţie abia peste două zile. Mai bine o va duce personal mîine dimineaţă.

În ziua următoare, Margot plecă dis-de-dimineaţă în oraş şi aruncă scrisoarea în cutia firmei „Halidex". Şi pentru că tot se afla în oraş, a mai făcut nişte mici tîrguieli, a luat masa, astfel că acasă a ajuns abia spre seară. Deschizînd uşa antreului găsi o scrisoare netimbrată şi fără adresă. Era foarte curioasă. Se duse la birou şi desfăcu plicul :

„Doamnă Schall,
aşteptaţi-mă astă seară la orele opt în locuinţa dv. Sper să ajungem la o înţelegere,
Al dv. Nils Lindgren"

Rămîne de văzut, îşi zise Margot. Peştele a prins ! Scrisoarea o îmbujoră. Vroia să-l anunţe cît mai repede pe Walter. Acesta nu era însă la birou, de aceea se mulţumi să parcurgă şi restul de corespondenţă şi să se pregătească pentru seară. În plicul de la Nils nu era nici antetul firmei, nici o altă adresă particulară.

Discret băiat, îşi zise Margot. Nici măcar hîrtie de corespondenţă cu numele sau cu monograma lui nu are ! Dar dacă are şi n-a vrut s-o folosească ? Oricum, tipul are stil ! Chiar dacă e um om de nimic.

Sună din nou la Walter şi de data aceasta îl găsi. Îi povesti de scrisoarea primită, dar glasul lui nu era prea vesel.

— N-ai vrea să fiu şi eu de faţă ? întrebă el.

— Categoric, nu ! răspunse scurt Margot. E o problemă între mine şi frumosul Nils. Tu rămîi în umbră.

— Tu te gîndeşti ce vrei să faci ? zise Walter, doar ştii prea bine ce i s-a întîmplat sărmanei Lilian... Ce ştii tu despre Lindgren ăsta ?

— Nimic mai mult decît că e un om de nimic şi un mincinos.

— Chiar crezi că-i un ins de nimic ?

— Da, însă un ins de nimic fermecător.

— N-o lua aşa de uşor, Margot, fii cu băgare de seamă !

— Bine, dar tu ştii că el vine la mine, şi acesta va fi primul lucru pe care i-l voi spune. Ca să fiu cumva asigurată. Să ştii că nu mă tem...

— Ştiu că nu te temi, dar ai grijă.

— Tu crezi că Lindgren este cel care l-a ucis pe Pavel ? schimbă Margot vorba.

— Nu ştiu.

— Ceea ce am înţeles eu este că Pavel cunoştea oameni foarte feluriţi. De ce nu l-ar fi cunoscut şi pe el ?

— Nu ştiu.

Din clipa aceea totul încetă să mai fie vesel.

— Nu ! zise Margot, categoric nu veni aici ! Îi voi spune că ştii de vizita lui, asta ca să fiu în siguranţă...

— Repet, zise Walter, fii foarte atentă !

Margot se duse în bucătărie, aranjă cîte ceva pe ici-colo apoi se întoarse în dormitor. Netezi o pernă, aprinse veioza, dar era atît de nervoasă încît începu să tremure. Adună-ţi gîndurile, fată, îşi zise cu glas tare, nu-i chiar atît de afurisit de greu !

Se mai linişti puţin. Se aşeză pe canapea. De ce oi fi aşa de neliniştită ? îşi zise mai departe în gînd. Lindgren nu-i totuşi un asasin. E caraghios. O să recunoască cum că ne-am întîlnit, o să-mi promită că va veni la poliţie unde o să dea o declaraţie, iar eu îi voi promite că n-am să-i fac nici un fel de greutăţi cu soţia sau cu socrul lui.

Temerile o mai părăsiseră, dar simţi ceva ciudat în regiunea stomacului.

Deodată auzi bătăi în uşă. Se uită la ceas : era opt fără un sfert. Vine cam devreme, gîndi Margot, în timp ce se îndrepta spre uşă.

Era Walter.

— Iartă-mă, te rog, zise Walter intrînd şi închizînd uşa în urma lui, dar n-am rezistat să rămîn acasă.

— Va trebui să pleci ! spuse Margot foarte explicit.

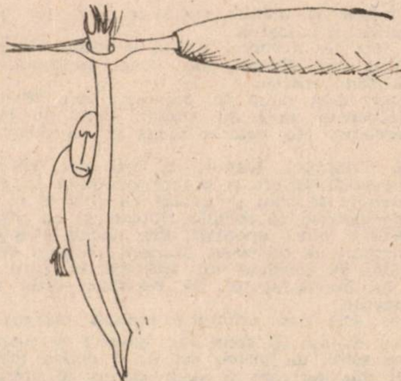
— N-o să mă amestec în discuţia voastră, o asigură Walter. Nici nu ţin să fiu de faţă, o să stau în bucătărie sau în dormitor. Aş vrea să înţelegi că nu te pot lăsa singură, numai tu cu nebunul...

— Numai că Nils nu-i nebun, e-un om de nimic, dar asta-i altceva. Fie, dar te rog să stai în dormitor cu lumina stinsă. Să te ferească dumnezeu să aud cel mai mic zgomot ! Te ucid ! Şi n-o să mai fim prieteni niciodată ! E clar, avocatule Walter Berg ?

— Da, e clar, răspunse Walter. O să pun pe mine haina de ploaie şi pătura şi nimeni n-o să ştie că sînt şi eu prin preajmă. Pentru tine o să vezi că o să fie bine, nu se ştie niciodată...

— Grăbeşte-te, îl zori Margot în timp ce-l împingea pe Walter în dormitor. Nils trebuie să pice din clipă-n clipă.

SORIN POSTOLACHE

Walter dispăru în dormitor, iar Margot închise ușa în urma lui. Femeia se așeză pe canapea și încercă să se concentreze. Prezența lui Walter o deranja : un înger păzitor, care pricinuiește oamenilor necazuri... Cine-a mai auzit ?

În sfîrșit, se auzi soneria. Era Lindgren în persoană, puțin cam nervos de data aceasta.

— Bună ziua, doamnă Svenson, zise încercînd să zîmbească.

— Acum nu-i nevoie să mai joci nici un fel de teatru, zise Margot. Fă-te comod și să începem. Avem ce discuta...

Lindgren închise ușa și intră în urma ei.

— Sîntem singuri ?

— Bine-nțeles, minți Margot. Credeai că am să te aștept cu poliția ? E drept, un prieten bun de-al meu a ținut morțiș să fie de față, să nu fie cumva vorba de un truc...

Lindgren se așeză într-un fotoliu, Margot pe o canapea, fiecare așteptînd ca celălalt să înceapă jocul.

— Am primit scrisoarea de amenințare și... zise Lindgren cu voce stinsă. De aceea mă aflu aici.

Zîmbi, dar nu s-ar putea spune că zîmbetul lui făcea parte din categoria celor vesele. Lui Margot i se păru că Lindgren era fals și o cuprinse o mare bucurie la gîndul că Walter era în încăperea alăturată.

— Ei, și-acum să trecem la oile noastre, începu Margot, și să zicem că ne-am întîlnit la „Golden Days" și că...

— Doamnă Schall, o întrerupse, știți cum se pedepsește asta ?

— Dar dv., domnule Lindgren, știți cum se pedepsește tăinuirea de dovezi ? De probe ?

— În felul acesta n-o să ajungem departe. Dacă recunosc că am fost împreună la „Golden Days", îmi promiteți că nu-mi faceți greutăți la soție sau la socru ?

— Vă promit, însă nu știu care va fi reacția poliției, pentru că îmi închipui că ați înțeles că depoziția va trebui s-o faceți la poliție...

— ...desigur.

— Așadar, ne-am întîlnit atunci...

— Vă cer să-mi dați în scris că n-o să-mi faceți neplăceri în familie. Luați loc în birou și scrieți...

Margot rămase o clipă în cumpănă, dacă e bine sau nu să-i dea ceva la mînă. Dar de ce vrea el să mă așez la birou ? Se ridică iar Lindgren o însoți pînă la birou. Se așeză și luă o bucată de hîrtie. El rămase exact în spatele ei. Ce-o avea de gînd să facă ?

— Scrieți, porunci Lindgren, scrieți tot ce vă dictez eu...

— Nu mișca și mîinile sus ! se auzi un glas adresîndu-se lui Lindgren.

Walter ieși din dormitor ținînd în mînă un pistol. Îi zîmbi lui Margot, dar acum zîmbetul nu mai era al unui prieten.

— Tocmai băga mîna în buzunar, zise Walter, și mă întrebam dacă nu cumva avea de gînd să te sugrume, așa cum a făcut și cu sărmana Lilian.

— Slavă domnului, Walter, că ești aici, răsuflă Margot ușurată. Mi-era o groază cumplită la gîndul că trebuie să stau pe scaun cu spatele la el.

Lindgren rămase cu mîinile ridicate și cu pistolul lui Walter între omoplați. Era teribil de palid.

— Dă drumul la televizor, Margot, porunci Walter. Tocmai se prezintă un western în care se împușcă de mama-focului. Să rezolvăm totul așa cum se cuvine.

— De ce să-i dau drumul ? întrebă Margot.

— Pentru că așa îți spun eu, iubito ! Și pentru că am în mînă un pistol, cel de-al doilea pistol al soțului tău, pe care îl avea ascuns în permanență sub pat. Știi, Pavel era un romantic... Doar nu-ți închipui cumva că aș fi permis ca el să ruineze înfloritoarea noastră afacere. Dumnezeu îmi este martor că am trudit din greu ca să păstrăm tot ce am agonisit...

Margot înțelese în sfîrșit crudul adevăr.

— Va să zică, tu l-ai ucis pe Pavel ! zise femeia cu voce stinsă, tu, cel mai bun prieten al lui ! Și apoi ai ucis-o și pe sărmana Lilian. Cum ai făcut-o să plece de la slujba ei ?

— Promițîndu-i o leafă dublă într-un local de noapte, răspunse Walter rîzînd în același timp și împingînd pistolul între omoplații lui Nils Lindgren.

— Stai și nu mișca, strigă Walter. Tu du-te și deschide fereastra și dă drumul televizorului.

Incapabilă să opună vreo rezistență, Margot apăsă pe buton și toți trei rămaseră în așteptarea imaginii, dar mai ales a sunetului. Se auzi însă un dialog, un dialog din cele cum numai americanii știu să-l poarte.

— Acușica o să-nceapă canonada, zise Walter și-l împinse pe Lindgren spre fereastră. De acum va urma o comedie mută : o să-l împușc acum pe frumosul tău Nilss, apoi ai să urmezi tu la rînd, vei zbura foarte frumușel pe fereastră...

— N-ai să reușești, am să fug.

— Am să te împușc și apoi am să-l împușc pe Lindgren. Dar am s-o fac în așa fel încît să pară sinucidere.

— N-ai să reușești, zise Lindgren simțind în spate țeava pistolului lui Walter.

— N-ai s-o faci, domnule avocat Berg ! se auzi o voce puternică din ușa vestibulului.

Comisarul O.P. Nilsson rămase în prag, iar din bucătărie își făcură apariția alți doi indivizi.

— Domnule avocat Walter Berg, zise comisarul, sînteți arestat pentru uciderea lui Pavel Schall și a Lillianei Karlström. Cred că vă dați seama că este inutil să încercați să faceți vreo mișcare... N-ați avea nici o șansă !

Îi puseră cătușele și-l luară.

Margot rămase pe canapea împreună cu Lindgren. Comisarul se așeză pe un fotoliu în fața lor.

— Știi, Margot, începu Lindgren, cînd am primit scrisoarea prin care mă înștiințai că ai de gînd să iei legătura cu soția și socrul meu, mi-am zis că nu erai de nebăgat în seamă. După aceea am primit de la tine o altă scrisoare în care mă chemai să trec pe aici la orele opt, pentru a discuta. Numai că scrisoarea a doua era scrisă de altă mînă. Asta m-a pus pe gînduri. L-am căutat pe comisar și am pus la cale împreună un plan de bătaie. Trebuia, conform planului, să vin aici și să joc mai departe rolul de pînă acum. Cînd ai venit să-mi deschizi, tu ai luat-o înaintea mea, ții minte ? Eu am rămas în urmă și am blocat yala în așa fel încît comisarul să poată intra în casă fără nici o greutate.

— N-am avut încotro, a trebuit să accept istoria pe care mi-o povestise directorul Lindgren, zise comisarul. În amîndouă cazurile el avea alibi ceea ce m-a făcut să cred că „eroul" era o altă persoană. S-a produs o situație dramatică atunci cînd Berg a pus pistolul în spatele lui Lindgren. Walter Berg avea mănuși, ceea ce ar fi însemnat că pe pistol să nu rămînă nici o urmă de-a lui. Planul lui dement era următorul: îl va împușca pe Lindgren, iar pe dv., doamnă Schall, urma să vă arunce pe fereastră. Prin aceasta el dorea să dovedească faptul că, ajungînd lîngă fereastră, presată fiind de Lindgren, înainte de a cădea, l-ați împușcat din greșeală pe directorul Lindgren. Un plan de-a dreptul demențial ! Și pe deplin realizabil ! Cine ce ar mai fi putut dovedi ceva după aceea ?

Comisarul Nilsson se ridică și zîmbi, ceea ce la el era un lucru rar, foarte rar...

În românește de
Nicolae Nicoară

Ilustrații de Andrei G. Dan

Vibrantă chemare a României, a poporului său, a bărbatului care ne conduce în demnitate și libertate destinele, tovarășul NICOLAE CEAUȘESCU :

„Să asigurăm înfăptuirea dreptului fundamental al tuturor popoarelor la viață, pace și libertate, printr-o largă mișcare a tuturor forțelor iubitoare de pace, să împiedicăm izbucnirea unui nou război, să instaurăm liniștea și securitatea pe planeta noastră !"

(Din „Apelul pentru dezarmare și pace al Frontului Democrației și Unității Socialiste din Republica Socialistă România")

ȚARA VĂZUTĂ DE TINERI SCRIITORI ● LUCEAFĂRUL 1000
CĂRȚI DESPRE CARE SE VORBEȘTE ● ARGHEZI INEDIT
O DIVERSIUNE POLITICĂ: CRUZIMEA LUI ȚEPEȘ
UN AMERICAN DESPRE ROMÂNIA ANILOR 1940
«I N C O R U P T I B I L I I» PRESEI DE MARE TIRAJ
TUDOR VLADIMIRESCU, A N T I E T E R I S T U L
POVESTIRI CU HAIDUCI ● H R O N I C
D. R. POPESCU: „PLÎNSUL OILOR"
FĂNUȘ NEAGU: „A P E G A L B E N E"
FASCINAȚIA COMORILOR D A C E
MITURI ASTRALE ȘI O.Z.N.-URI
NICOLAE IORGA, ORATORUL
ION DRUȚĂ: „ARIONEȘTI"
A L B U M MARIN PREDA

CÎTEVA ROMANE «CU CHEIE»
ȚĂRI MICI, LITERATURI MARI ?
CABARET LITERAR ● V E R S U R I
LITERATURA ȘI SOCIETĂȚILE SECRETE
ROMANE POLIȚISTE ● DIVERTISMENT
EPILOG LA „I N C O G N I T O" ● PROZĂ
NICOLAE DENSUSIANU, C O N F I R M A T ?
POEȚI IUGOSLAVI ● POEZIA PIEILOR ROȘII, AZI
S.F. ● ROBERT SHECKLEY: «PELERINAJ LA TERRA»
CUVINTE ÎNCRUCIȘATE ● ANECDOTE ● PARODII
MILIOANELE ȘI „NEVINOVĂȚIA" UNUI FOST SERGENT SS
MIRCEA ELIADE: „N O S T A L G I A P A R A D I S U L U I"
MAI MULTE OPERE LITERARE ÎN CĂUTAREA UNOR INTERPREȚI
SAUL BELOW DESPRE LITERATURA AMERICANĂ CONTEMPORANĂ

Lei 25